

Tecknaruppropet
MOMENT 2022

www.catch2022.net

NEJ!

Steve Nyberg

STÅ EMOT KRIGSHETSEN! NEJ TILL NATO

En tidning från
NEJ TILL NATO

#5

INNEHÅLL

- 3 **Eva Jonson:** Från Nobels fredspris till skurkstat
- 4 **Lars-Gunnar Liljestrand:** Dramatisk omläggning av Sveriges politik
- 7 **Lars Drake:** En ny global världsordning
- 8 **Sven Hirdman:** Rysslands krig i Ukraina – och effekterna av det svenska Natobeslutet
- 10 **Christer Lundgren:** Krigsalliansen Natos egentliga funktion
- 11 *alliansfriheten.se:* USA tar över kommandot för västs styrkor i Arktis
- 12 *Nätverket i Stockholm mot svenskt Natomedlemskap:* ÖB välkomnar kärnvapen och militärbaser i Sverige
- 13 **Eva Jonson:** ”Putinpriser” är Boris Johnson-priser
- 14 **Ingela Mårtensson:** Om kärnvapen
- 15 Nordiskt nätverk mot Nato bildat
- 16 **Christer Lundgren:** Ny lag gör journalister till ”spioner”
- 17 **Mia Stubbendorff:** Nils Melzers bok Fallet Julian Assange
- 18 **Christer Lundgren:** Stefan Lindgrens bok Dö för Nato?
Stefan Lindgren: Så tillverkas en opinion
- 19 **Kjell Martinsson:** Peo Österholms bok Folkmordet i Irak
- 20 **Christelle Néant:** När sanningen blir brott i Väst
- 22 **Lars Drake:** Inte bara SVT borde skämmas; Svenska medier, Ryssland och Ukraina
- 24 *Sveriges Fredsråd:* Dra tillbaka ansökan om Natomedlemskap!
- 25 **Thomas Röper:** Tyskland, övriga Natoländer och Sverige röstar nu i FN mot fördömande av nazismen
- 26 **John Pilger:** Att tysta lammen: Så fungerar propaganda
- 28 **Ulf Bjerén:** Var Rysslands invasion oprovocerad?
Länder som USA bombat efter andra världskriget
- 29 **Charles Pierce:** ”Vänstern” oenig om Ukrainakriget

Denna tidning är nr 5
Utgiven av riksforeningen
Nej till Nato i Sverige
december 2022

Redaktör:
Eva Jonson

Layout:
Christer Lundgren

Kontakt:
Eva Jonson 076-214 71 69
eva.e.jonson@gmail.com
www.nejtillnato.se

Tryck:
Färgtryckarn, Barkaby

BLI MEDLEM
i riksorganisationen
NEJ TILL NATO!

Medlemsavgift:
Vuxen: 200 kr per kalenderår
Pensionär och under 16 år: 100 kr.
:

Betala till bg 619-9905
eller Swish nr 12353 464 99
och maila namn, adress,
telefonnummer och mailadress
till anders.aasman@telia.com

Från Nobels fredspris till skurkstat i USA:s tjänst

Så är vi nästan medlem i Nato. Det återstår endast Turkiets godkännande. Som motkrav ställs att Sverige utlämnar ett 70-tal politiskt aktiva kurder, så kallade "terrorister" som beviljats asyl i Sverige, då våra politiker ansåg att Turkiet var en diktatur. Hur långt regeringen är beredd att gå president **Erdogan** till mötes återstår att se.

Motståndet mot ett svenskt Natomedlemskap har samlat sig i **Nätverket mot svenskt Natomedlemskap**, där ett 40-tal organisationer antagit en plattform som man arbetar tillsammans utifrån med apellmöten och flygbladsutdelning. De aktiva har märkt ett klart växande intresse från allmänheten, som vill veta vad de själva kan göra för att hindra Sveriges medlemskap i Nato.

Nej till Nato har under hösten genomfört en studiecirkel på Zoom, uppdelad på sju träffar. En föreläsare per möte och ämne. Tre av dessa inledningar finns nerkortad version i denna tidning: **Lars Gunnar Liljestränd** om Nato i Sverige, **Lars Drake** om en ny världsordning och **Ingela Mårtensson** om kärnvapen. Alla föreläsningar finns att hämta och avlyssna på Nej till Natos hemsida.

Sverige dras nu in i kapploppningen mellan USA och Ryssland om Arktis. Det sker samtidigt som risken för en konfrontation på Nordkalotten ökar i takt med att polarisen smälter och olja och gas går att utvinna i detta enorma område.

TECKNARUPPPROPET mot kärnvapen och Nato, rubricerat MOMENT 2022, publicerades först i *Aftonbladet* och har uppmärksammats i en mängd tidningar i Sverige och Norden. Uppropet har undertecknats av 130 tecknare. Nära 100 av dem har bidragit till en utställning med bilder på temat, som under hösten visades på ABF-huset i Stockholm och visas i december på Frölunda kulturhus. Ett urval av uppropets alla bilder har samlats i en bok.

Vi i Nej till Nato tackar de medverkande konstnärerna för detta viktiga bidrag i kampen mot Nato. Ett speciellt tack till **Steve Nyberg**, som lånat sin bild till omslaget på denna tidning, och till **Markku Huovila**, **Tommy Sundvall**, **Kristian Hägglund** och **Elin Hägg**, vilkas bilder från utställningen vi också använt som illustrationer. Även **Kristina Eriksson** och **Hans Magnus Meincke** har liksom i tidigare nummer bidragit med teckningar.

DEN NYA LAGEN OM "UTLANDSSPIONERI", som krävde en grundlagsändring, antogs en andra gång av riksdagen den 16 november. Det första godkännandet gavs i våras, under största möjliga tystnad. Lagen, som kraftigt inskränker yttrandefriheten, är en Natoanpassning från våra politiker, liksom regeringens vägran att skriva under FNs kärnvapenförbud. Mot folkets vilja.

RISKEN FÖR ETT KÄRNVAPENKRIG ökar hela tiden. Med ett Natomedlemskap blir vi ett utsatt mål, särskilt som både vår nye utrikesminister **Tobias Billström** och ÖB **Micael Bydén** välkomnar kärnvapen och Natobaser på svenskt territorium. Även det mot folkets vilja. Att **Alva Myrdal** 1982 fick Nobels fredspris för sitt nedrustningsarbete glömmar man gärna idag.

Ett Natomedlemskap kommer inte handla om att försvara Sveriges territorium, utan att upplåta det för Natos angreppskrig. Vi måste göra motstånd. **Karin Utas** berättar om den nybildade Nordiska Fredsalliansen, som förhoppningsvis kommer att bli en samlande motkraft, som behövs för att stänga ute Nato från Skandinavien.

Eva Jonson
Ordförande Nej till Nato

Riksstyrelsen Nej till Nato Ordförande

Eva Jonson
eva.e.jonson@gmail.com

Vice ordförande

Staffan Lundberg
staffan.lundberg@tutanota.com

Kassör

Anders Åsman
anders.aasman@telia.com

Övriga ledamöter

Christer Carneby, Claes Bjurklint,
Ulf Sparrbåge.

Suppleanter:

Owe Fred, Babak Gourani.

Kontaktpersoner

Gotland: Per Edman
per.lennart.edman@gmail.com
Tel 070-957 42 81

Göteborg: Staffan Lundberg
Staffan.lundberg@tutanota.com
Tel 076-294 82 38

Helsingborg: Crister Olsson
crister.olsson@telia.com
0702-372828

Karlskrona: Anders Åsman
anders.aasman@telia.com
Tel 070-589 82 59

Laholm: Susanne Gerstenberg
susanne.gerstenberg@telia.com

Luleå: Barbro Midbjer
barbromidbjer91@gmail.com
Tel 070-275 61 29

Norrköping: Ulf Karlström
macoma.karlstrom@telia.com
Tel 011-474 04 33

Stockholm: Eva Jonson
eva.e.jonson@gmail.com
Tel: 0762-14 71 69

Sundsvall: Måna Wibron
mana.wibron@desigNmmm.nu
Tel 072-448 00 99

Umeå: Erik Danielsson
kajaken13@gmail.com
Tel 070-338 99 13

Uppsala: Dan Kotka
kotkadanjohan@gmail.com
Tel 0738-495151

Växjö: Ulf Nilsson
ulf.nilssonguide@gmail.com
Tel 070 512 39 88

Nätverket mot svenskt Natomedlemskap

Eva Myrdal
infokampanjen.ntn@gmail.com
Tel 070-780 71 69

Dramatisk omläggning av Sveriges politik

Lars-Gunnar Liljestrand inledde den 6 november 2022 det första mötet i den studiecirkel som organisationen *Nej till Nato* arrangerade. Detta är hans anförande.

Vid svenskt medlemskap i Nato kommer säkerhetspolitiken och försvarspolitiken att dramatiskt läggas om och anpassas till Nato.

Förberedelserna pågår sedan mer än ett halvår tillbaka för att ta fram förslag till lagändringar och för att lägga planerna för hur den svenska försvarsmakten kommer att ställas om.

Före ansökan om medlemskap uttalade statsminister **Magdalena Andersson** att Sverige inte skulle tillåta permanenta baser och kärnvapen på vårt territorium, något som i tysthet försvann då ansökan senare skickades in.

Förra regeringen försäkrade också att en grundlig konsekvensanalys gjorts för ett medlemskap, vilket senare visade sig inte stämma då effekterna för försvaret saknades.

Den politiska hanteringen av beslutet att söka medlemskap kännetecknades från början av vilseledande besked till svenska folket och ett kupppartat ställningstagande utan ett minimum av förankring utanför den politiska eliten. Själva ansökan, *Letter of Intent*, där regeringen utan förbehåll gick med på alla krav från Nato, lades ut i smyg på regeringens hemsida.

Artikel 5 i Nato-stadgan

Det är nödvändigt att redan från början ta upp det som varit huvudpunkten för anhängarna av ett Natomedlemskap nämligen vad som brukar benämnas som "säkerhetsgarantier".

Förespråkarna har lyft fram att alla medlemsstater är förpliktigade att stödja

en annan medlemsstat som blivit militärt angripen. I Nato-stadgan finns dock ingen garanti för militärt stöd. Artikel 5 säger att ett angrepp på en medlemsstat skall betraktas som ett angrepp på alla medlemsstater, men det är varje medlemsstat som beslutar om på vilket sätt och med vad man ger sitt stöd: *action as it deems necessary*, som kan inkludera militärt stöd men inte med nödvändighet militärt stöd.

Förbehållet att varje stat avgör tillkom då stadgan utformades. Det var amerikanska kongressen som vägrade gå med på en skrivning som skulle kunna tvinga USA att gå i krig för en annan Nato-medlemsstat.

Artikel 5 har använts en gång. År 2001 ställde sig Nato-länderna bakom ett beslut enligt artikel 5 som svar på attentaten den 11 september. Det gällde emellertid ett terroristangrepp, vilket inte av majoriteten av FN:s medlemsstater erkänns ge rätt till självförsvar för USA och dess allierade enligt FN-stadgans artikel 51, som är förutsättningen för att använda artikel 5 i Nato-stadgan.

Här kan tilläggas att USA sedan inte tog med Nato-staterna vid starten av bombkriget den 7 oktober 2001 mot Afghanistan. Man ville inte hindras av att behöva

Lars-Gunnar Liljestrand, medutgivare av sajten *alliansfriheten.se*.

förhandla med alla medlemsstater om hur kriget skulle genomföras. Endast Storbritannien accepterades av USA att delta i kriget. Nato-staterna gick liksom Sverige och andra stater gick senare med i Isaf, men då handlade det inte om artikel 5 utan om ett FN-mandat.

Artikel 5 har således aldrig kommit till användning i praktiken på det sätt som Nato-stadgan anger.

Medlemskap i Nato medför inga säkerhetsgarantier för Sverige.

Sveriges ansökan

En förklaring från svenska regeringens sida om vad man vill åta sig vid ett Nato-medlemskap finns i det *Letter of Intent (LOI)*, som redovisades den 5 juli i år och som ställdes till Natos generalsekreterare **Jens Stoltenberg**, vilket kommenterats på *alliansfriheten.se*.

I brevet åtar sig Sverige att respektera alla alliansens obligatoriska krav och åtaganden.

Vad gäller frågan om kärnvapen accepterar Sverige fullt ut Natos ståndpunkter om säkerhet och försvar, inklusive den fundamentala ("essential") rollen för kärnvapen.

För militära insatser förklarar sig Sverige villigt att ställa styrkor och förmågor till förfogande för hela skalan av alliansens insatser.

Sverige kommer att budgetera tillräckliga resurser för åtaganden vid ett medlemskap och kommer att bidra till civila budgeten, militära budgeten, och Natos Security Investment Programme, och satsa 2 procent av BNP.

Sverige kommer att verka för konsensus, vilket får tydas som att vi inte kom-

mer att driva på för egna undantag.

Frågan om utländska baser och placering av kärnvapen här i landet, har från förra statsledningens sida förklarats ej vara aktuellt för Sverige. Något stöd för en sådan linje finns emellertid inte i Sveriges LOI, som ogravat ställer sig bakom Natos kärnvapenstrategi och inte gör förbehåll för utländska baser. Därmed är saken öppen men inte avgjord.

ÖB **Micael Bydén** gick in i debatten, då han den 1 november presenterade sin rapport om konsekvenserna för försvaret av ett Nato-medlemskap. Sverige skulle inte, menade han, från början hävda undantag genom att förbjuda kärnvapen och permanenta baser på vårt territorium.

Det var ett inlägg av en politiserande general som också för ett år sedan meddelade sin åsikt att Sverige skulle gå med i Nato.

I LOI finns en hänvisning till att Sverige förbinder sig att respektera de åtaganden och ståndpunkter som framkommit under anslutningsdiskussionerna. Man kan anta att det här har handlat om frågor som går utöver vad som anges i Nato-stadgan. Till exempel har krav på Sverige förts fram vid förre statsministerns och utrikesministerns möten i Washington om att Sveriges försvarsmakt skall ha ett utökat operationsområde omfattande Östersjöområdet och Arktis.

Självbestämmande

vid Natomedlemskap

I Natos stadga, som trädde i kraft 1949 avhandlas inte beslutsfattandet utom när det gäller en fråga, nämligen anslutningen av nya medlemmar, där det i artikel 10 uttryckligen sägs att det sker genom "unanimous agreement" (enhällig överenskomelse).

För alla andra beslut krävs dock enligt praxis konsensus bland medlemmarna. Principen har accepterats sedan organisationen bildades. Beslut föregås inte av omröstning utan tillkännages efter konsultationer bland medlemmarna då konsensus uppnåtts. Principen om konsensus gäller på alla nivåer, även i arbetsgrupper på mycket låg nivå, och för alla beslut.

Principen kan ge visst utrymme för bevarat självbestämmande, men för småstaterna i Nato är det svårt att stå emot då USA och i viss mån de övriga stormakterna Tyskland, Frankrike och Storbritannien pressar på för ett ställningstagande. Det handlar oftast inte om öppen debatt utan förhandlingar förs mellan staterna vilket ger stormakterna ett övertag.

En medlemsstat kan agera på olika sätt inför förslag till beslut:

- Tystnad, inget svar, vilket bedöms som en accept;

- Begära anstånd;
- Kommentera och ge uttryck för en viss tolkning av dokumentet i fråga;
- Göra invändningar eller föreslå tillägg, vilket typiskt sett leder till ett uppföljande möte.

Tyskland och Frankrike kunde gå emot USA inför kriget i Irak och Tyskland ställde sig utanför Natos bombkrig mot Libyen. Inför Natos bombkrig mot Jugoslavien var opinionen i Grekland starkt emot att landet skulle delta, men premiärministern gav efter och fann sig i beslutet (men landet deltog inte i bombkriget).

Stormakterna i Nato har kringgått stadgans beslutsordning vid ett par tillfällen.

Under Libyenkriget tog USA, Frankrike och Storbritannien i praktiken över beslutet och gick därmed förbi Nordatlantiska rådet, som är högsta beslutande instans i Nato. Stormakternas intresse att styra det Nato-ledda kriget utan att hindras av formaliteter tog över på liknande sätt som vid starten av bombkriget mot Afghanistan, då USA valde att gå vid sidan av övriga Nato-stater och inte ville låta sig styras av ett komplicerat konsensusförfarande bland medlemsstaterna. Ingen av dessa krigsinsatser handlade om Artikel 5 i Natos stadga.

Vid början av kriget mot Libyen uttalade två norska statsministrar (som avlöste varandra som regeringschefer) att FN-mandatet för flygattackerna tydligt var att endast skydda civilbefolkningen och inte att bidra till regimskifte genom att störta **Gaddafi**. Under kriget kom sedan norska regeringen att ändra sig och gå med på att bombattackerna sattes in också mot den libyska regeringssidans styrkor. I rapporten från kommissionen som utredde de norska insatserna står att Norge som ett litet land kände sig tvingat att vid ett Nato-möte byta fot.

Vid ett svenskt Nato-medlemskap kommer trycket på oss vara starkt att följa främst USA:s men även de andra stormakternas linje, även då beslutet inte ligger i vårt nationella intresse.

En medveten och vaken svensk opinion kommer att krävas för att hävda svensk självbestämmanderätt.

Formellt kan vi inte tvingas av någon skrivning i Nato-stadgan utan det handlar här om tryck från stormakter som kan vara både politiskt och ekonomiskt.

Omställning av försvaret

Vid medlemskap kommer kraven ställas på anpassning av det svenska försvaret till Natos militärstrategi, där tonvikten ligger på styrkor för insatser även utanför Sveriges gränser och utformade så att de passar in som komplement till andra Nato-styrkor. Vårt nationella territorialför-

svaret kommer inte från alliansens sida sett ha prioritet utan här kommer det att bli en kamp mellan våra nationella intressen och Natos, där återigen en stark svensk försvarsopinion krävs för att behålla och utveckla ett svenskt territorialförsvaret.

I Nato-stadgans artikel 3 står det att varje medlemsland skall ha ett trovärdigt nationellt försvar, vilket måste hävdas från svensk sida.

Nato-länderna deltar i en återkommande översyn av respektive lands försvar, Nato Defence Planning Process (NDPP). När planen för varje land läggs fast får det land som berörs inte delta i det beslut. Beslut i NDPP blir en stark rekommendation om hur de enskilda ländernas försvar skall utvecklas. Slutligt beslut tas sedan i Nordatlantiska rådet, där representanter för alla medlemsstater deltar.

Som nämnts inledningsvis har Försvarsmakten nu i efterhand lagt fram en rapport om konsekvenserna vid ett medlemskap. Där framgår att kraven från Nato blir en omfattande kursändring av det svenska försvaret.

Svenska bidrag av förband till Nato kan komma att bestå av fartyg till alliansens stående marina styrkor, stridsflyg till beredskapsstyrkor för "Air Policing" och marktrupp till förstärkningsstyrkorna i Baltikum och Östeuropa, "Enhanced Forward Presence (eFP)".

Sverige kan komma att bidra med flyg i "Baltic Air Policing", som är en Nato-operation, där medlemsländers stridsflyg patrullerar och upprätthåller incidentberedskapen över de tre baltiska staternas luftrum. Operationen har pågått sedan 2004 och den har sina baser i Litauen och i Estland. Vid deltagandet i sådana insatser som ingår i Natos "Quick Reaction Alert (QRA)" ställer de enskilda staternas sitt flyg till Natos förfogande och ingripanden (till exempel mot kränkningar eller vid markering mot främmande stat) görs enligt beslut av Nato, i vilket alla medlemsstater formellt sett deltar, och inte av de enskilda medlemsstaterna.

Sverige måste hävda att beslut om insatser för att hindra kränkningar skall kontrolleras på nationell nivå, då sådana ingripanden kan eskalera till en väpnad konflikt.

Svenskt territorium skall enligt Försvarsmaktens delrapport kunna användas av Nato för operationer i Baltikum:

"Ett naturligt bidrag är att utveckla värdlandsstödet och kunna vara basområde för försvarsoperationer."

Vidare skriver man i rapporten om användningen av svenskt territorium:

"Strategiskt viktiga områden i Sverige ges utökade militära syften genom att

kunna nyttjas för försvaret av Natoländers territorium. Svenska bidrag kan också omfatta stöd till gruppering av allierade stridskrafter, lagring och uppbyggnad av stödjande infrastruktur för transporter, basering, ledning och skydd.”

USA har under diskussionerna med regeringen även framfört att Sverige skall bidra med militär närvaro även i Arktis.

Svenska JAS-plan har deltagit i övningar med USA och Nato i Arktis. Arktis har länge varit ett lågspänningsområde, där Nato hållit en låg profil, men är nu på väg att bli en region där USA och Ryssland kapprustar och tenderar att komma närmare en konfrontation.

I Försvarsmaktens rapport nämns nu Arktis, som en möjlig del av ett svenskt utökat militärt ansvar:

”Med svenskt och finskt medlemskap skapas ett sammanhängande Natoterritorium i Norden med utökad gräns mot Ryssland – en nordlig del i en sammanhängande front; från Arktis till Medelhavet.”

En stormakt som Frankrike kunde under de Gaulle på 1960-talet ställa sig utanför Natos militära kommandostrukturer och det var först 2009 man återgick och deltog fullt ut i Nato.

För en småstat som Sverige gäller något helt annat, men likväl måste det hållas som en möjlighet att vi vid en säkerhetspolitisk kris för vår egen nationella säkerhets skull verkar för att så långt bara möjligt ställa oss utanför för att undvika att dras med i konfrontationer och militära provokationer styrda av stormaktsintressen.

Lagändringar

- **Medlemskap kräver ett riksdagsbeslut, som kan aktualiseras först när alla förutsättningar för medlemskap är uppfyllda. Det är de inte för närvarande.**

Samtliga medlemmar av Nato har inte i konsensus godkänt Sverige som blivande medlem (Turkiet och Ungern). Detta är ett grundläggande och i och för sig sympatiskt villkor för medlemskap i alliansen.

För beslut om svenskt medlemskap i Nato krävs enligt promemorian *Sveriges medlemskap i Nato, DS 2022:24* som nu är på remiss att minst tre fjärdedelar av de röstande och mer än hälften av riksdagens ledamöter röstar för beslutet. Beslut om medlemskap kan även tas med enkel majoritet i två omröstningar i riksdagen med mellanliggande val.

- **En av de viktigaste frågorna vid ett medlemskap gäller om och när Sverige ska bidra med väpnade styrkor för att bistå en Nato-stat.**

För sådant beslut ska det enligt promemorian krävas beslut av riksdagen med enkel majoritet. Det gäller även EU-stater och Nato som organisation

Detta är i överensstämmelse med svensk praxis. Sverige har skickat militär trupp till bland annat Afghanistan med stöd av ett enkelt majoritetsbeslut.

När det gäller Finland har riksdagen redan delegerat viss beslutanderätt till regeringen. En specialreglering har etablerats. Enligt lagen om operativt militärt stöd får regeringen, under förutsättning att Sverige inte är i krig och det inte råder en väpnad konflikt på finskt territorium, på begäran av Finland sätta in svenska väpnade styrkor för att i enlighet med internationell rätt stödja Finland med att hindra kränkningar av finskt territorium.

Denna lagreglering är ytterst känslig och tveksam. Deltagande i ingripanden mot en kränkning kan eskalera till väpnad konflikt. Beslutanderätten borde ha legat kvar hos riksdagen och inte överlåtits till regeringen.

- **Begäran om stöd från Nato eller från stat som är medlem av Nato eller stat som är medlem av EU vid militärt angrepp mot Sverige eller vid kränkning av svenskt territorium regleras i lagen om operativt militärt stöd (2020:782).**

Lagen har antagits av riksdagen med kvalificerad majoritet: mer än tre fjärdedelar av de röstande och mer än hälften av riksdagens ledamöter röstade för beslutet. Lagen ändrades senast den 10 september och lagändringarna trädde i kraft den 15 oktober. Lagen innebär att riksdagen har delegerat helt central beslutanderätt till regeringen. Lagen gäller begäran hos medlem i EU eller i Nato och enligt promemorian skall den gälla även Nato som organisation.

Det handlar här om en långtgående reglering som, beroende på vilka konkreta beslut om stödet som fattas, öppnar för att ett Nato-kommando kan komma att ges rätt att själv få besluta om hur en Nato-styrka skall föra krig på svenskt territorium.

Att detta är en mycket känslig fråga framgår av att man i promemorian skriver att riksdagen ”bör” ha beslutsrätten enligt Regeringsformen Kap 10 § 8, som anger att det krävs tre fjärdedels majoritet och att minst hälften av ledamöterna deltar. Detta ställningstagande är dock kraftigt uttunnat då riksdagen redan tidigare delegerat beslutsrätten till regeringen.

- **Det föreslås ändring i lagen om immunitet och privilegier (1976:661)**

i vissa fall. Den ska föreslås omfatta Nato och medlemsstaternas företrädare och anställda och uppdragstagare.

En sådan lagändring kräver inte kvalificerad majoritet.

Kommentar till de föreslagna lagändringarna finns att läsa på *alliansfriheten.se*.

Bevara svensk självbestämmanderätt!

Svenskt Nato-medlemskap innebär att vi fogas in i en militärallians, som ytterst huvudsakligen styrs av USA och verkar i linje med USAs nationella intressen.

Nato-stadgan medför i sig inga bindande förpliktelser annat än att vi, på det sätt vi själva bestämmer, skall bistå enligt artikel 5, men vi vet inte om underhandsuppgörelser träffats mellan Sverige och USA eller mellan Sverige och Nato. Sådana samtal fördes i Washington mellan den dåvarande svenska regeringen och USA före ansökan om medlemskap.

Klart är att det politiska trycket kommer att vara starkt för att Sverige skall ställa sina försvarskrafter till Natos förfogande och att de till en del kommer att avdelas för uppgifter utanför vårt lands gränser, främst i östersjöområdet, men krav har även förts fram från USA om svensk militär närvaro i Arktis.

Denna nya säkerhetspolitiska situation får inte leda till defaitism och uppgivenhet hos den svenska nationella försvarsopinionen, som främst vill bygga ut ett svenskt territorialförsvar som baseras på ett folkförsvar med allmän värnplikt.

En sådan politik är det bästa skyddet mot att vi dras med i stormakters spel och krigsäventyr, vars mål vi inte kan påverka och vars konsekvenser vi inte kan överblicka.

Blir Sverige angripet finns inga försvarsgarantier genom Nato. Vi kan komma att begära militärt stöd och ta emot sådant stöd från det land som kan ge det, men det är osäkert hur lång tid det tar för eventuell hjälp att nå fram. Det går inte att förutse hur den säkerhetspolitiska situationen ser ut i ett sådant läge. För en småstat gäller det att manövrera så att vi inte hamnar där.

Klart är att det ytterst är vi själva och det svenska försvaret som försvarar landet, oavsett vilken militärallians vi skulle vara medlem i. Någon annan garanti finns inte.

En ny global världsordning

Unipolär eller multipolär världsordning? Ska världen styras enbart av USA, eller ska den styras gemensamt av flera länder, mer jämlika sinsemellan? Lars Drake belyste frågan i sin inledning till ett studiecirkelmöte. Här är ett referat av vad han sade.

För det första: Makt är inte ett enkelt mått, som kilo, utan består av flera faktorer:

- **Militär makt** – hota, förstöra och döda.
- **Ekonomisk makt** – ägande och köpkraft, makt över naturresurser etc.
- **Politisk makt** – kontroll över internationella avtal och regelsystem.
- **Psykologisk makt** – makt över medierna; religion är på många håll också en väldigt viktig maktfaktor. Hit hör också kunskap, teknologi och flera andra saker.

Den sannolikt viktigaste formen av makt är den ekonomiska, vem som har makten över resurserna, företagen etc och därigenom kan köpa och förmera kapital. Det är också så att man inte kan ha militär makt utan en viss ekonomisk kapacitet. Med militär makt kan man roffa åt sig och skapa mer ekonomisk kraft, och med ekonomi kan man göra motsatsen.

De här formerna av makt påverkar varandra. Man måste studera hur de sammantagget leder till allmän makt i samhället.

Vad har människor krigat om i världshistorien?

Naturresurser är en av de viktigaste tvistefrågorna. Det började med jaktmarker. Redan innan människan blev människa förekom strid om jaktmarker. Under den mycket långa del av mänsklighetens historia som vi haft nationer, har det rått strid om jordbruksmark. Den som plockar åt sig mer jordbruksmark får möjlighet att ta ut skatter av dem som är bönder.

Sedan några hundra år tillbaka åtminstone har det varit mineraler, en lång rad olika mineraler som i sin tid varit viktiga. I mer modern tid har det varit energiråvaror, i första hand olja. Kol och gas har varit viktiga, men oljan är mest central.

Det har också förts krig om handelsleder: floder och flodmynnningar och passager där fartyg kunde gå igenom. Den som ägde båda sidor av Öresund till exempel, som Danmark gjorde, kunde ta avgift av fartyg som passerade där.

Sen har vi militärt strategiska punkter; det hänger ihop med handelsleder. Där det finns ekonomiska flöden och aktiviteter vill man ha kontroll, och då blir det ofta

militärstrategiska punkter, men också strategiskt belägna befästningar.

Religion har varit djupt inblandat i olika krig, men oftast handlar det om motivering snarare än grundorsak.

Man kan säga att det är inbyggt i människans sätt att vara, att vi slåss med varandra, vi konkurrerar och krigar. Det betyder inte att detta är acceptabelt. Vi måste göra upp men detta; vi måste verka för fred.

Energiutnyttjandets faser

Först lärde sig människan till skillnad från andra djur att elda ved: man värmer sig själv och vatten och mat. Nästa fas i historien är dragdjur: hästar, oxar och annat som dragit plogar och kärror. Sen går vi över till vind och vatten. De har utnyttjats länge utan att vi har kommit så mycket längre. Sen kom kol, olja, gas och kärnkraft i olika faser.

Det var olika perioder och de har väldigt stor betydelse i industriutvecklingen. Vindkraften och vattenkraften var tidiga kapaciteter i industriutvecklingen. Sen kom kol och ångkraft; det gick från Holland med vind, England med kol och USA med olja. Gas och kärnkraft har inte lett till lika betydande maktförskjutningar. Senast kom solceller och jordvärme och liknande; det kommer att bli stort, men ännu svarar olja, kol och gas tillsammans för 85 procent av världens energiomsättning. Det betyder också att det är om dem som vi får konflikter och krig.

Imperier

Avgörande för uppkomsten av stora riken var bevattning, som möjliggjorde mycket stora riken, som Kina, Indien, Mesopotamien, Egypten – och även i andra världsdelar. De här stora rikena har oftast expanderat in i andra nationella områden och blivit en slags imperier. Vi hade Romarriket. Mongolriket var ett av de till ytan största. Befolkningsmässigt var Kina och det brittiska imperiet de största. Det tsarryska riket var stort till ytan, men inte befolkningsmässigt. Befolkning har större betydelse än yta för makt.

Lars Drake, aktiv i Nej till Nato och Nätverket Folk och Fred, f.d. adj. prof., naturresurs- och miljöekonomi.

Vad som bör räknas till de moderna imperierna är en definitionsfråga. När kolonierna avskaffades har de gamla imperierna avvecklats. Tsarryssland expanderade österut till och med Alaska; efterhand integrerades de nya områdena, det har blivit ett land, till skillnad från ett imperium. USA formades också genom expansion över andras territorium, men också där har man integrerats till ett land.

Efter andra världskriget har både Sovjetunionen och USA dominerat över andra länder. USA har tagit på sig ledartröjan för de anglosaxiska grupperingarna i världen efter England.

USA bidrog till den antikoloniala frigörelsen, avvecklingen av kolonier, främst i Afrika mot England och Frankrike. USA ville ha tillträde till dessa nya marknader och bidrog därför på ett positivt sätt till avveckling av kolonierna samtidigt som de införde och expanderade sin egen makt. Men de forna kolonierna, framför allt i Afrika och en del länder i södra Asien, blev aldrig riktigt fria. Världsbanken och IMF har sett till att upprätthålla regelsystem som västländerna med USA i spetsen vill ha för att så att säga göra sig själva breda.

Det ser man tydligt i jordbrukspolitik: Alla industriprodukter skulle säljas fritt på världsmarknaden. De nya länderna fick inte subventionera och stödja sin egen industri, men EU, USA och några andra länder har fått stödja sitt eget jordbruk, som inte var konkurrenskraftigt. Det är inte bara idag som vi har sådana ojusta regler, de har funnits under mycket lång tid.

Trender i vår tid

Det som man kan se när det gäller USA i detta avseende är patent. Olje-**Rockefeller** köpte upp alla oljekällor i USA; ett monopol man sedan tvingades bryta upp. Bil-**Ford** – mycket makt, ett försök att skapa monopol, som inte riktigt lyckades. Data-**Gates** – Bill Gates med sina program lyckades få ett sådant försteg att de de facto hade monopol och dessutom hade de många patent som andra användare var tvungna att betala för att använda. Sen har vi Facebook-**Zuckerberg**, konsumtionsvaru-**Walmart** etc.

Det finns hela tiden i det spelet ett sätt att komma först, ta patent, skapa en monopolställning, så pengarna rullar in.

USA:s egen varuproduktion är liten, men flödet av pengar går i stor utsträckning till USA. 50 procent av världens

Forts. sid 8

Rysslands krig i Ukraina

– och effekterna av det svenska Natobeslutet

Ambassadör Sven Hirdman höll detta anförande för Svenska Freds och Skiljedomsföreningen i Göteborg den 13 november 2022.

Rysslands anfall på Ukraina är ett grovt folkrättsbrott. Det finns inga ursäkter för detta grymma krig.

Detta sagt har konflikten mellan Ryssland och Ukraina två dimensioner:

- De mer än 30-åriga bilaterala motsättningarna mellan Ryssland och Ukraina rörande Krim och Svarta havsflottan, försäljning och transit av rysk gas genom Ukraina; tillvaratagande av den rysk-etniska befolkningens i Ukraina språkliga, kulturella och religiösa intressen; handels- och integrationstvister i Sovjetunionens arvtagarinstitutioner; i synnerhet frågan om Kievs politiska orientering mellan Moskva och Bryssel; frågan om ukrainskt medlemskap i Nato; samt den mer djupgående frågan om Ukrainas historiska identitet i förhållande till Ryssland.
- Den mer än 75-åriga säkerhetspolitiska konfrontationen mellan USA och Ryssland, som efter det kalla krigets slut återigen har blivit mycket akut. På rysk sida anser man att USA har ignorerat Rysslands legitima säkerhetspolitiska intressen genom sitt målmedvetna stöd för Natos utvidgning allt närmare Rysslands gränser i strid med tidigare givna löften; genom mot Ryssland uppbyggda missilbaser i

Sven Hirdman är svensk tidigare diplomat, ambassadör och statssekreterare. 1994–2004 var han Sveriges ambassadör i Moskva och under de sista fyra åren även doyen (rangäldst) för den diplomatiska kåren där..

Polen och Rumänien; genom uppsägning av praktiskt taget alla bilaterala rustningsbegränsningsavtal med Ryssland; och nu genom ett kraftfullt militärt stöd till Ukraina i syfte att långsiktigt försvaga Ryssland.

Varken de bilaterala motsättningarna till Ukraina eller den strategiska konfrontationen med USA är en ursäkt eller en rimlig grund för det ryska anfallskriget mot Ukraina. Ansvar för detta brutala, orimliga och idiotiska krig ligger hos den ryska ledningen, enkannerligen hos president Putin. Kriget är en katastrof för Ukraina och en tragedi för Ryssland.

Kriget måste få ett slut omgående. Det ankommer i första hand på ryssarna att avsluta krigshandlingarna och få till stånd ett eldupphör. Västmakterna har bidragit till att förlänga kriget genom sina stora vapenleveranser. De måste nu påverka den ukrainska ledningen att gå med på förhandlingar med ryssarna.

Militärt har den ryska krigsmakten gått på flera stora bakslag på det ukrainska slagfältet. Ukraina har haft militära framgångar, men det är en illusion att tro att Ukraina kan vinna kriget och återta Donbass och Krim. Ju längre kriget fortsätter desto mer förstörs Ukraina och ju fler ukrainare dör. Samtidigt blir de ekonomiska, politiska och mänskliga konsekvenserna allt värre för Ryssland. Det är ett för Europa och hela världen farligt krig som pågår i Ukraina. Låt mig dock här säga att jag inte tror på en eskalering till den nukleära nivån.

Eftersom relationen till USA är den allvarligaste frågan för Ryssland, tror jag att en förutsättning för stilleståndsförhandlingar i Ukraina är att den amerikanska administrationen återupptar seriösa kontakter med Ryssland om de strategiska säkerhetspolitiska och militära frågor som så oroar ryssarna. Om och när detta sker torde ryssarna vara mer beredda att kompromissa med ukrainarna om en vapenvila och ett slutligt fredsavtal. Beståndsdelarna i en sådan uppgörelse är ganska klara:

- Ett militärt eldupphör
- Ett ryskt partiellt militärt trupptillbakadragande till i princip status quo ante 24 februari 2022, innebärande att Krim i praktiken förblir

En ny världsordning

Forts från sid 7

superrika bor i USA, som har cirka fyra procent av världens befolkning. USA har ett försprång ekonomiskt, militärt, teknologiskt, propagandamässigt. Det gör att även om andra kommer fram, är det svårt att förändra världen.

Efter andra världskriget hade USA 50 procent av världens BNP; idag har de 25 procent. Kina har gått från 4 procent till 25 procent. EU, Japan och några andra är starka ekonomier med mycken kraft, men de är starkt beroende av USA, som anger grundvillkoren.

Kina har blivit den största konkurrenten till USA:s dominans. Jämför vi militär styrka är USA/Nato oerhört överlägsna

i pengar räknat, men i reell kapacitet är Kina och Ryssland inte jämstarka, men jämförbara med USA/Nato.

Proxykriget i Ukraina har påverkat hastigheten i utvecklingen från en USA-dominerad värld mot en Kina/Ryssland/med flera-dominerad värld. Jag använder ordet proxykrig för att det i grunden är en konflikt mellan Ryssland och USA; i botten ligger den stora konflikten mellan Kina och USA. Ryssland har inte varit lydigt och följsamt mot de villkor som USA dikterat; då måste USA slå till. Med det målet har USA varit aktiva i Ukraina i flera decennier. Rysslands naturresurser, som är bland de största i världen, är enormt lockande för USA att lägga beslag på. Det är grunden för det hela.

Sanktionerna mot Ryssland har gjort att tysk industri försvagats; det är också en fördel för USA. Konflikten mellan Tyskland och USA har ökat; i viss mån också konflikten mellan EU och USA. Sen har vi en konflikt mellan USA/Nato och Turkiet, som går en balansgång mellan öst och väst och bevakar sina egna intressen.

Sanktionerna har lett till ökat samarbete mellan Ryssland och Kina. Om vi bortser från risken för ett förödande kärnvapenkrig, är det ingen som helst tvekan om att maktförskjutningen från USA till Ryssland, Kina och länder i tredje världen, världens fattiga, fortsätter. Det går inte att stoppa. Kina och Indien med 1,4 miljarder människor vardera utgör en enorm kraft. Frågan är inte om, utan hur fort det kom-

ryskt, möjligen också en del av östra Dniepr-stranden vid Cherson för att säkra vattenförsörjningen till Krim; att de rysk-etniska befolkningarna i Lugansk och Donetsk får garantier för lokal självständighet enligt Minsk-avtalen.

- Ukrainas återgång till den säkerhetspolitik man förde fram till 2014, dvs militär alliansfrihet och inget medlemskap i Nato.
- Bindande, bilaterala säkerhetsgarantier för Ukraina från USA:s och andra västmakters sida och även från Ryssland.
- Ukrainiskt medlemskap i en eller annan form i EU.
- Avvecklande av Västs ekonomiska och politiska sanktioner mot Ryssland och Vitryssland.
- Internationellt samarbete för att återuppbygga Ukraina.

Det pågår omfattande spekulationer om president Putin och hans ställning. Min uppfattning är att hans position är allvarligt försvagad. Jag skulle inte bli förvånad om han, liksom Nikita Chrusjtjov i oktober 1964, av sina generationskamrater övertalas eller tvingas bort från makten. Under inga förhållanden kan jag se honom väljas om för en ny presidentperiod våren 2024, då han är 71,5 år. För att Putin frivilligt skall lämna ifrån sig makten torde en förutsättning vara att han säkrat den rysk-etniska befolkningens intressen i Ukraina och även tryggt Rysslands gränser i Europa.

Det svenska Natobeslutet

Jag anser att den svenska regeringens beslut i maj i år att ansöka om medlemskap i Nato var felaktigt och skadligt för Sveriges säkerhetspolitiska intressen. Det var lika felaktigt, skadligt och oåterkalleligt som det brittiska beslutet om Brexit.

mer att gå. Kina är redan större än USA räknat i betalningsmedel. Nominellt är de något mindre men på väg att gå om.

Dollarns ställning som världsvaluta måste upphöra för att USA:s ekonomi ska komma i gungning. De senaste månaderna har vi tvärtom sett att dollarns värde stigit jämfört med i stort sett alla andra nationella valutor – utom rubeln; den ryska valutan har stärkts ännu mer. Men på fem års sikt eller kanske snabbare kommer dollarn att försvagas. Saudiarabien har börjat sälja olja i kinesisk valuta.

Eftersom Ryssland och Kina har stängts ute från de USA-dominerade systemen för internationella transaktioner, har de börjat bygga egna system. Troligen kommer de tillsammans med några andra länder att

Som jag uppfattade togs detta brådstörtade svenska beslut på tre grunder:

1. I en kraftig och berättigad upprördhet över det ryska angreppet på Ukraina och en oro över dess följder för Sverige.
2. Under påtryckningar från finsk sida – ett Finland som a) hade sina erfarenheter av Vinterkriget 1939 och som b) efter 300 år av dominans i form av Sverige och Ryssland sedan 1991 hade en bestämd strävan att politiskt förflytta Finland från Öst till Väst med ett slutmål nu i Nato.
3. Inför en valrörelse ett par månader senare, där den socialdemokratiske regeringen såg sig starkt trängd av den borgerliga oppositionen i Natofrågan.

Beslutet om Natomedlemskap är inte bara sakligt fel utan även formellt. Det borde ha föregåtts av en folkomröstning liksom skedde vad gällde medlemskapet i EU och frågan om införande av Euro-valutan. I synnerhet borde det ha föregåtts av mycket grundligare säkerhetspolitiska överväganden om vad som på lång sikt är bäst för Sverige.

Geopolitiskt lever Sverige i en ödesgemenskap med Ryssland. Sverige måste i denna situation slå vakt om sin säkerhet. Vi hotas emellertid inte av ett oprovoceerat, isolerat ryskt angrepp på Sverige eller en annan stat som är medlem av Nato eller EU. Hotet kommer för Sveriges del från risken av ett nytt storkrig i Europa mellan Ryssland och USA/Nato. Då blir vi utan tvivel indragna vare sig vi är med i Nato eller ej. Ergo bör vår främsta säkerhetspolitiska prioritet vara att bidra till avspänning mellan stormakterna i Europa och därmed minska risken för ett sådant krig.

Vårt medlemskap i Nato går på tvärsen

ta fram en ny valuta baserad på guld och andra värdefulla metaller. Man kan jämföra med vad **Gaddafi** försökte göra med den afrikanska valutan, baserad på guld. Då bombades Libyen, men Kina och Ryssland kan inte stoppas med bomber.

USA:s statspapper

USA har en skuld på 31 000 miljarder dollar; det är fruktansvärt mycket pengar. Den skulden beror på att dollarn har varit världsvaluta, så USA har levt över sina tillgångar i många år. Statsskulden har ökat i princip varje år sedan 1990/91.

Kina och Japan är de största köparna utanför USA av USA:s skuldpapper. När de är på väg att sälja av – det har redan börjat – så kommer fler att följa efter. Då kom-

mot en sådan politik och bidrar i stället till att höja den säkerhetspolitiska spänningen i Nordeuropa, där Sverige nu blivit en frontstat för Nato.

Sverige avser gå med i Nato utan förbehåll. För egen del tror jag inte att vi i fredstid får permanenta Natobaser eller kärnvapenlagring på svensk mark, Vi kommer i princip att följa de norska och danska exemplen. I praktiken kommer emellertid vårt försvar att bli helt integrerat med Nato. Amerikanska stridskrafter övar redan med svenska stridskrafter på och över svenskt territorium för insatser på andra sidan Östersjön. Att detta påverkar den ryska försvarsplaneringen är självklart och har också framhållits från ryskt officiellt håll. Medlemskapet i Nato exponerar således Sveriges utsatta säkerhetspolitiska situation i stället för att förbättra den.

Därtill kommer, lika viktigt, att vi har förlorat en central del av vår utrikespolitiska identitet som en alliansfri och obunden stat, vilken med stort internationellt förtroende kunnat verka för avspänning och fred i många sammanhang. Denna vår politik hade legat fast i 150 år och bidragit till att vi kunnat stå emot diktatorer som Hitler och Stalin. Denna politik överges nu i missförstånd för Putins skull, en politiker som inte har långt kvar, och som torde komma att få helt andra, mindre geopolitiskt besatta efterträdare.

En fördel med Sveriges och Finlands medlemskap i Nato är förvisso att alla de fem nordiska länderna därmed kommer att stå på samma säkerhetspolitiska grund. Det kommer att underlätta försvarssamarbetet mellan våra länder och allmänt vara till fördel för nordiskt samarbete. Detta uppväger dock inte de för Sveriges del betydande säkerhetspolitiska nackdelarna av övergivandet av vår militära alliansfrihet.

mer priserna att bli sådana att USA får högre kostnad för sina skulder och också det kommer att vara ett slag mot dollarn. Det är avgörande för utvecklingen från en unipolär värld mot en multipolär värld – att dollarn inte längre är världsvaluta.

Betyder detta att Kina och Ryssland är ”de goda” och att USA är ”de hemska och onda” – eller är det tvärtom? Jag vågar påstå att det är varken eller. I ett kort perspektiv kommer väldigt många länder i världen att få ökade möjligheter, bättre villkor, det kan bli bättre samarbete mellan länder. På lång sikt är det mindre klart.

Det som pågår nu är något nödvändigt, som jag ser det, och det är ofrånkomligt i någon mening. Krafterna som verkar åt det hållet finns redan och de är starke.

Förenta staternas president **Harry S. Truman** och Storbritanniens före detta premiärminister **Winston Churchill** lade grunden till efterkrigstidens konfrontationspolitik mot Sovjetunionen. Churchills tal i Fulton, Missouri, den 5 mars 1946 angav inriktningen.

Krigsalliansen Natos egentliga funktion

Militäralliansen Nato, the North Atlantic Treaty Organization, bildades i Washington D.C. den 4 april 1949 kort efter andra världskriget.

Formellt definierade sig alliansen som en försvarsorganisation, men som dess förste generalsekreterare **Lord Hastings Lionel Ismay** deklarerade, var dess syfte geopolitiskt: "att hålla Sovjetunionen ute, amerikanerna inne och tyskarna nere". Med andra ord handlade det om att säkra Förenta staternas – det US-amerikanska storkapitalets – kontroll över Europa.

Riktlinjerna för den politiken hade **Winston Churchill** lagt fram i sitt "järnridåtal" den 5 mars 1946 i Fulton, Missouri, knappt sex månader efter V-J (Victory over Japan) Day, efter att hans Tory-parti krossats i efterkrigsvalet i England och krisen för det brittiska imperiet djupnade. Churchill återupptäckte och förenade den atlantiska rasdoktrinen om "manifest destiny" [föreställningen att USA:s expansion var såväl rättfärdig som oundviklig], som **Theodore Roosevelt** förkunnade vid det förra sekelskiftet, och det hitleristiska "hotet från bolsjevismen".

Churchills tal sägs ofta ha signalerat den officiella början av det kalla kriget, men både Storbritannien och USA hade konspirerat och manövrerat mot sin allierade Sovjetunionen långt före krigets slut, såsom vägran att öppna en andra front i förhoppningen att Nazityskland skulle besegra Sovjetunionen på östfronten. Men så gick det inte, som bekant. Röda armén intog Berlin och befriade Europa från nazismen och fascismen.

Det är inte förvånande att opinionen i Europa var positivt inställd till Sovjetunionen. Folkliga krav på politiska och sociala reformer oroade kapitalintressena. Sovjetunionen var krigshärjat medan USA hade en stark ekonomi. Under andra världskriget hade nazisterna dödat över 25 miljoner sovjetiska medborgare. Som jämförelse var USA:s offer 294 000 soldater.

Det är bakgrunden till den propagan-

Natos förste generalsekreterare **Lord Ismay**.

dakampanj som målade upp en sovjetisk invasion som ett hot mot Europa – fast det i själva verket var den då enda kärnvapenmakten USA som utarbetade planer för att tillintetgöra ett stort antal sovjetiska städer med kärnvapen.

Natos målsättning att hålla Sovjetunionen ute handlade i själva verket om att hejda de folkliga reformkraven och stärka det US-amerikanska kapitalets kontroll över Europa. Ett sätt att göra det var Marshallplanen, USA:s initiativ för att ekonomiskt bidra till återuppbyggnaden av Europa – och därigenom demonstrera den amerikanska kapitalismens överlägsenhet över socialismen och den sovjetiska modellen.

Under en period – under **Gorbatsjov** och **Jeltsin** – föreföll det som om USA:s kapitalintressen skulle lyckas lägga under sig hela Ryssland med dess rika råvaruresurser. En brutal kapitalism infördes och slog hårt mot befolkningen, vars gemensamma tillgångar övertagits (stulits) av en klass oligarker som sålde ut tillgångar till väst. USA flyttade fram sina militära resurser i Europa och Mellanöstern för att inringa och försvaga Ryssland.

En vändpunkt kom 2007-2008, då Ryssland (under **Medvedev** och **Putin**) började göra motstånd mot USA:s expansion. Kriget i Georgien var en signal: Hit, men inte längre! Men Washington gav inte upp så lätt. **George W. Bush** hade lagt under sig Östeuropa och förvandlat det till en Natobastion för konfrontation med Ryssland, **Barak Obama** tillsammans med EU (med aktivister som Sveriges utrikesminister **Carl Bildt** och Polens tidigare utrikesminister **Radoslaw Sikorski**) finansierade och organiserade den våldsamma statskuppen i Kiev 2014. Målet var att ytterligare försvaga Ryssland ekonomiskt, isolera det politiskt, stympa det militärt och handelspolitiskt genom att beröva det dess tillgång till Svarta Havet och den strategiskt viktiga flottbasen Sevastopol.

Denna globala konfrontation är bakgrunden till det nu pågående kriget i Ukraina.

Länge sades det att Nato lyckats väl med sina två första målsättningar, att hålla Sovjetunionen ute och amerikanerna inne, men att de inte hållit tyskarna nere. Så kunde det se ut, även om Tyskland förblivit ockuperat med 35 000 USA-soldater stationerade på sitt territorium. Men nu inträffar det paradoxala att den sanktionspolitik mot Ryssland som USA genomdrivit visar sig slå hårdast mot Tyskland och övriga EU-länder, inklusive Sverige.

Sprängningen av naturgasledningarna Nordstream 1 och 2 var tydliga signaler till Tyskland att återupptagna gasleveranser från Ryssland var ett no-no! Tysk industri lockas nu flytta till USA, där energipriserna är mer konkurrenskraftiga. Så återindustrialiserar USA sin ekonomi genom att slå ut tyska och andra europeiska konkurrenter. Samtidigt inordnas Finland och Sverige i Natos kärnvapenbaserade strategi med målet att på sikt lägga under sig Ryssland – genom krig eller tilltagande hot om krig, på sikt också mot Kina.

Visst finns det vinnare i det spelet, men det svenska folket tillhör inte dem. För oss är det nödvändigt att organisera motstånd mot Nato och krigspolitiken.

Christer Lundgren

USA tar över kommandot för västs styrkor i Arktis

Arktis har sedan kalla krigets slut varit ett lågspänningsområde då varken Ryssland eller USA haft intresse att konfrontera varandra där. För Nato var policyn också att hålla en låg profil i regionen och inte utmana med offensiva övningar.

Arktiska rådet där alla stater på nordkalotten ingick var ett forum för civil samverkan kring frågor som miljö, sjöräddning, ekonomisk utveckling och samfärdsel.

Nu är situationen helt förändrad. Sedan nästan tio år tillbaka pågår en upprustning på båda sidor, och Ryssland och USA står beväpnade och beredda till konfrontation mot varandra.

Bakgrunden är den allmänt ökade spänningen i Europa efter Rysslands annektering av Krim 2014 och det därpå följande först lågintensiva kriget i östra Ukraina som emellertid nu efter den olagliga ryska interventionen i Ukraina blivit ett fullskaligt krig. Bidragande till spänningen är också Natos destabiliserande utvidgning med nya medlemsstater fram till Rysslands gräns.

Därtill kommer Arktis ökande betydelse i framtiden som en inte minst effektiv transportled över nordostpassagen som möjliggjorts av den globala uppvärmningen.

Ryssland har sina baser för atomdrivna kärnvapenbestyckade ubåtar på Kolahalvön endast några tiotal mil från Nortalandet Norge. USA har återupprustat sin Second Fleet med bas i Norfolk i Virginia för att kunna sättas in i Nordatlanten och Arktis. För USA är det viktigt att kunna blockera sjövägarna genom Barents hav och Norska havet för att hindra de ryska ubåtarna att ta sig ut i Nordatlanten. För Ryssland är det avgörande att inte kunna stoppas den vägen. Ryssland vill kunna utgångsgruppera sina kärnvapenbestyckade ubåtar i Nordatlanten vid en skarp konfrontation med USA.

Norge har haft en viktig roll i regionen och haft som policy att rusta nationellt både för att avvålla från anfall mot sitt territorium och på senare tid till och med för att avskräcka Ryssland, det vill säga kunna slå mot mål på ryskt territorium med sin nya flygplansflotta av amerikanska F-35 plan. Samtidigt har man hela tiden velat upprätthålla förbindelser med

Ryssland på olika nivåer, diplomatiskt, ekonomiskt och genom civila kontakter över gränsen och undvika onödiga provokationer.

Nu har den politiken fått ett abrupt slut.

Arktiska rådet där Ryssland och sju ytterligare stater, USA, Kanada, Storbritannien, Norge, Sverige, Finland och Island, från början ingick kastade i mars i år ut Ryssland från rådet.

Kring Svalbard råder nu öppen motsättning mellan Norge och Ryssland, bland annat gäller det frågan om Ryssland skall få byta personal vid gruvor på ögruppen samt möjligheten för ryska charterföretag att flyga dit turister.

Ett stort steg i spänningssupptrappningen mellan USA och Ryssland kommer våren 2023, då det operativa ansvaret för Norges totala försvar överförs från Natos kommandocenter i Brunssum i Holland till det nya kommandocentret på amerikanska basen Norfolk.

Enligt den norske säkerhetsrådgivaren Einar Sørensen betyder det att operativa beslut om försvaret i NordNorge kommer att fattas av USA.

I ett slag blir då Nordkalotten ett av de säkerhetspolitiskt känsligaste och farligaste områdena i Europa. Världens två största kärnvapenmakter står där i harnesk mot varandra. Även Kina har visat ambitioner att närvara i Arktis på flera plan, militärt, politiskt och ekonomiskt. Allt detta gör att Arktis är på väg att bli en arena för stormakternas konfrontationer.

Einar Sørensen beskriver konsekvenserna för Norge: "...landet står inför sin allvarligaste kris sedan Nato-medlemskapet 1949."

Sørensen skriver vidare om USA:s senaste strategi för Arktis som offentliggjordes den 17 oktober och som skall gälla för tio år framåt. Huvudpunkterna är säkerhet, internationellt regelverk för Arktis, klimat och miljöfrågor samt bärkraftigt näringsliv. Han summerar: "Dette betyr at de geopolitiske spenninger med full styrke ruller inn i Arktis med et USA mot Russland og Kina nettopp her, også militært."

Genom USA:s beslut att ta över kommandot minskar Norges handlingsutrymme väsentligt. Med sina fyra permanenta baser i Norge (tre flygbaser och en örlogsbas), som beslutades av Stortinget i våras, befäster USA ytterligare sin dominans

över Norge. Utvecklingen har väckt oro på många håll i Norge. Flera bedömare hävdar att USA:s militära närvaro inte är till för Norge utan för egna nationella intressen. Genom att nedrusta det egna territoriella försvaret har Norge hamnat i en situation där man är närmast prisgiven USA och tvingas ta konsekvenserna av stormaktens politik vare sig det gynnar Norge eller inte.

Arktis allt viktigare strategiska betydelse visades på Natos toppmöte i Madrid 29 juni i år då alliansen för första gången tog upp området i sitt strategiska koncept och beskrev Nordkalotten och Arktis som områden där Ryssland utgör ett ökande hot. Rysslands förmåga att hindra Natos militära transporter och möjligheten att navigera över Nordatlanten anges i konceptet som en strategisk utmaning för alliansen.

Även Sverige kan komma att dras in på ena sidan i det spänningsfältet, om vi fortsätter delta i offensiva militärövningar i norr. Sverige har under senare år deltagit i alla de tre genomförda storövningarna, Cold Response, Arctic Challenge Exercise och Trident Juncture, huvudsakligen med JAS-plan men även med trupp.

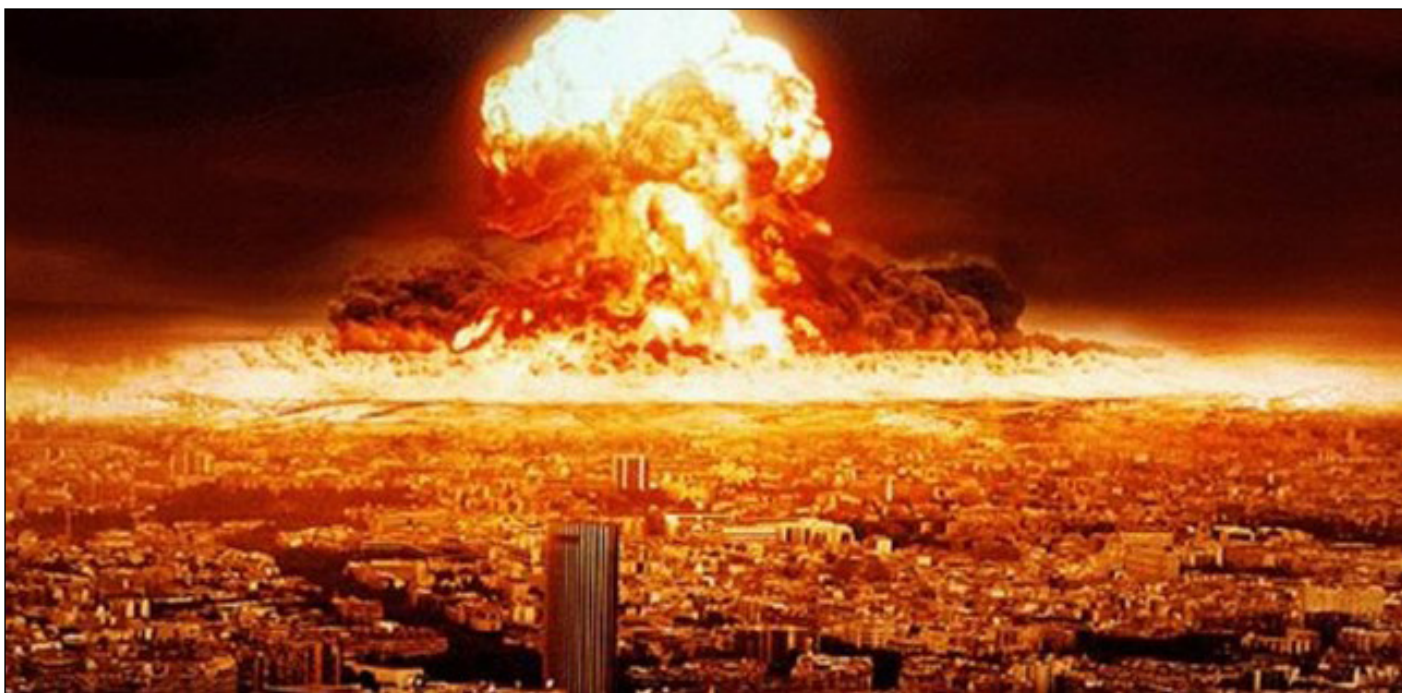
Dessa tre övningar beskrivs i den amerikanska Arktisstrategin från 2019 som särskilt viktiga för att USA med partners och allierade skall kunna bygga upp förmåga att avskräcka motståndaren, bekämpa ubåtar och genomföra träning i arktiskt klimat.

Frågan om fortsatt svensk militär närvaro i Arktis var tydligen uppe vid mötena med svenska regeringen och den amerikanske administrationen på våren 2022, före den svenska ansökan om Nato-medlemskap. Både statsministern och utrikesministern rapporterade vid hemkomsten att krav kommer att ställas på Sverige att militärt verka i östersjöområdet men också i Arktis. (se kommentar om Sverige och Arktis på den här sajten)

I ÖB:s konsekvensanalys av vad ett Nato-medlemskap skulle kräva av Sverige finns en skrivning om Arktis med:

"Med Finlands anslutning till Nato förlängs alliansens direkta gräns mot Ryssland och alliansen kommer närmare det strategiskt viktiga ryska basområdet på Kolahalvön. Svenskt territorium och Östersjön kommer att ha stor betydelse för alliansens försvar av Finland och de

Forts. sid 12

ÖB välkomnar kärnvapen och främmande militärbaser i Sverige

Sveriges överbefälhavare Micael Bydén uppmanar regeringen att acceptera kärnvapen eller Natotrupper på svensk mark. Det är ett sensationellt uttalande. Regeringen bör omedelbart avsätta Micael Bydén från hans post! Men uttalandet har med stor sannolikhet stöd hos den nya regeringen.

I Försvarmaktens militära råd till regeringen, som ÖB överlämnade tisdagen den 1 november, står:

”Sverige bör etablera sig som ett basområde för allierade mark-, flyg-, och marinstridskrafter”.

ÖB uppmanar politiker att inte sätta upp gränser för Natomedlemskap. I det innefattas inte bara stationering av Natotrupp,

utan också kärnvapen, på svensk mark.

Att göra Sverige till basområde för Nato innebär i praktiken att låta främmande makt ockupera vårt land.

Att stationera kärnvapen i Sverige innebär att göra vårt land till måltavla för angrepp med kärnvapen.

En del Nato-länder, som Danmark, Norge och Spanien har förbehåll mot kärnvapen.

USA:s politik som ÖB förespråkar är ytterst farlig i ett läge då motsättningarna skärps i oroväckande takt mellan USA och Nato å ena sidan och Ryssland å den andra sidan. Risker är redan stora att Sverige görs till frontstat i ett storkrig mellan Ryssland och USA/Nato, ett krig som absolut inte gagnar vårt land utan förs i främmande maktens intresse. Natobaser och

kärnvapen på svenskt territorium gör detta hot akut.

Att utforma Sveriges säkerhetspolitik är en uppgift för valda politiker, inte för militära befälhavare, vilkas politiska lojaliteter är oklara.

Vi kräver:

- **Inga Natobaser eller kärnvapen på svenskt territorium!**
- **Sverige måste underteckna och ratificera FN-resolutionen om förbud mot kärnvapen!**
- **Sverige ut ur krigsalliansen Nato!**
- **Avsätt ÖB Micael Bydén!**

Flygblad från Nätverket i Stockholm mot svenskt Natomedlemskap

USA tar kommandot på Arktis

Forts. från sid 11

baltiska staterna. Det svenska inträdet i Nato förändrar också förutsättningarna för försvaret av Norge och angränsande hav samt kontrollen av sjöförbindelserna i Västerhavet och därmed även Österinsjöinloppen.” (se vidare kommentar)

Det här är dock vaga besked och tyder inte på preciserade åtaganden i Arktis från svensk sida. Från svenskt politiskt håll har inget sagts om Arktis efter förra regeringens samtal i Washington i våras. Vi vet inte än om regeringen gick med på

att utöka svensk militär närvaro ända till att omfatta också Arktis.

Så länge inget mer sagts från officiellt håll bör en svensk nationell försvarspolitik betrakta frågan som icke beslutad och kräva att Sverige avstår från att delta i militärövningar i området och därmed riskera bli del i ett farligt stormaktspel. Sverige bör verka för att Arktiska rådet åter inkluderar Ryssland så att det mellanstatliga civila samarbetet för regionen kan återupptas.

Den hotande konfrontationen mellan stormakterna i norr har litet att göra med

intressesfärer i östra Europa, som av Nato-länderna där upplevs som ett hot mot deras nationella oberoende. I norr handlar det istället om en kraftmätning mellan världens två största kärnvapenmakter och i den frågan har Sverige allt intresse att inte bli indraget.

Vår politik måste vara att Arktis återgår till att bli ett lågspänningsområde och det gäller vare sig vi blir med i Nato eller ej.

Svenska JAS-plan över luftrummet i Arktis är ett hot mot vår säkerhet.

*11 november, 2022
alliansfriheten.se*

"Putinpriser" är Boris Johnson-priser

Sanktionspolitiken mot Ryssland har kastat Sverige och övriga EU in i en recession, kanske så djup som på 1930 talet. Vi har ännu inte nått botten.

Sanktionerna, framdrivna av **Joe Biden**, **Boris Johnson**, **Ursula von der Leyen** och andra västmaktsledare, skulle försvaga Ryssland och därmed leda till en regimförändring i Moskva, men har istället slagit tillbaka på EU-länderna och Storbritannien med skyhöga priser på drivmedel, el och livsmedel och inte minst höjda räntor.

Europeiska el- och gaspriser är nu nästan tio gånger högre än genomsnittet de senaste tio åren, konstaterar den amerikanska tidskriften *Foreign Policy* i en kommentar till en artikel där den japanske finansanalytikern **Kazuhiko Fujii** varnar för att en "ofattbar" ekonomisk kris väntar Europa för att man vägrar köpa rysk gas.

Lägg sedan till den arbetslöshet som följer av att företag flyttar utomlands, bland annat till USA där elen är billigare. Tyska företag och även sjukhus har stängt på grund av brist på el. Men inflationen hade redan före kriget stigit med flera procent, sedan 2020.

Sverige som producerar ett elöverskott, borde kunna införa Sverigepriser på el. Det vill säga bibehålla tidigare betydligt lägre pris inom landet och exportera överskottet till spotmarknadspris.

Ryssland, som väst vänt ryggen till, säljer nu istället sin olja, gas och andra produkter till Kina, Indien och övriga världen i rubel och har gått starkt ut ur krisen. Ekonomiskt, då rubeln ökat i värde, poli-

Fanny å Farmor

Kristina Eriksson & Hans Magnus Meincke

tiskt då många länder valt ökat samarbete med Ryssland istället för ett fördömande av den ryska invasionen, vilket EU och USA trott och hoppats på.

Att splittra EU och Ryssland, är för övrigt ett strategiskt mål för USA, då dess ställning som världsmakt annars vore hotat.

Socialdemokraternas statskuppssliknande drag att lämna in en Natoansökan, mitt under pågående krig i Ukraina, utan en föregående folkomröstning, saknar mot svarighet i svensk efterkrigspolitik.

Man böjde sig för det militärindustriella komplexet och lämnade det svenska folket att leva med konsekvenserna av ett Natomedlemskap: att Svenskt territorium används som basområde för angrepp på tredje land, läs Ryssland. Först överbefälhavaren **Micael Bydén**, därefter vår nye utrikesminister **Tobias Billström** har nyligen uttalat att vi "måste acceptera både Natobaser och kärnvapen på svensk mark."

Ständigt ökade militärutgifter betyder mindre resurser till välfärden, bland annat till sjukvården, som räddar liv. Och pengarna till att lyfta upp utsatta områden för att komma tillrätta med det krig som pågår

inom landet. Dödsjutningarna inom de kriminella nätverken, är en realitet till skillnad mot påstådda ryska hot.

Arktis är den nya arenan för konfrontation, mellan USA och Ryssland. Vad kommer Nato ställa för krav på Sverige, beträffande "försvaret" av Arktis? Säkert en hel del, till priset av skyhöga säkerhetsrisker för Sverige.

Brics-länderna blir fler. Saudiarabien står nu på tur. Och enorma mängder guld förvaras i Kina för att bygga upp en ny gemensam valuta som ska minska petrodollarns makt. En multipolär värld kan äntligen bli verklighet. Kommer USA att acceptera detta?

"Ukraina är bara en uppvärmning, ett förspel till det stora krig som kommer", sa amiral **Charles A. Richard**, överbefälhavare för Stratcom, USA:s befäl för kärnvapenstyrkor i alla grenar av USA:s krigsmakt, nyligen.

Bara skrämskott? Är världen dömd till undergång, för att USA inte vill se sig besegrad? Eller finns det en annan väg, där vi tar kamp mot krigspolitik, kärnvapnen och de försämrade levnadsvillkoren?

Eva Jonson

Tommy Sundvall

Radikalt ändrad inställning

Sveriges inställning till kärnvapen ändrats radikalt, konstaterar Ingela Mårtensson, som var inledare på Nej till Natos studiemöte om kärnvapen.

När fredsrörelsen var som starkast på 1980-talet var kärnvapen en högst aktuell fråga. Då handlade det om att medeldistansrobotar skulle placeras ut i Europa och om örlogsfartyg hade med sig kärnvapen vid besök i våra hamnar. Det fanns en allmän rädsla för kärnvapen. Idag finns åter en rädsla för ett kärnvapenkrigsutbrott, men nu gäller det kriget i Ukraina.

Typer av kärnvapen

Skillnaden mellan olika kärnvapen beror på vilken räckvidd vapnen har.

Taktiska kärnvapen är mindre och har en räckvidd ungefär upp till 50 mil. De kallas även slagfältvapen. Till denna typ av vapen räknas bland annat flygbomber, gravitationsbomber och kortdistansmissiler. Alla kärnvapenstater har taktiska kärnvapen i sina arsenaler.

Strategiska kärnvapen kan skjutas från en kontinent till en annan och ska fungera som avskräckande. De placeras på interkontinentala missiler med en räckvidd från 5 500 km och uppåt. Det är med dessa vapen som USA och Ryssland direkt kan hota varandras territorier. De stridsspetsar som är placerade på dessa missiler har även den största sprängkraften.

En interkontinental ballistisk missil är en missil som styrs under avfyringen. Med hjälp av raketdrift kan missilen träffa ett mål som befinner sig upp till 10 000 km bort och den färdas med en hastighet runt 20 000 km/timmen. Interkontinentala ballistiska robotar är försedda med en eller flera kärnvapenstridsspetsar.

Japan 1945

Den första och enda gången kärnvapen har använts i krig var i Japan 1945.

Den 6 augusti 1945 släppte USA en atombomb över Hiroshima. Den kallades Little Boy och baserades på uran. Mellan 90 000 och 120 000 av invånarna beräknas ha dödats av den omedelbara detonationen.

Den 9 augusti 1945 släppte USA ytterligare en atombomb, denna gång över Nagasaki. Den kallades Fat Man och var plutoniumbaserad. Mellan 60 000 och 80 000 människor beräknas ha avlidit av detonationen.

Det tog lång tid innan atombombernas effekter blev helt kända då både amerikanska och japanska ögonvittnen och journalister censurerades. Än idag finns inga klara siffror på hur många som dog. Många protesterade mot atombombningarna bland andra **Albert Einstein**.

Vissa hävdade att bombningar motiverades av att USA ville testa olika typer av kärnvapen. Andra menade att det ledde till krigets slut. Japan kapitulerade 15 augusti 1945.

Stockholmsappellen

På en internationell konferens arrangerad av Världsfredsrådet i Stockholm 1950 lanserades "Stockholmsappellen". Den uppmanade till fred och totalförbud mot atomvapnet. Runtom i världen samlade appellen ett stort engagemang.

Bara i Sverige undertecknades den av 330 000 människor. Mest omfattande var den i Italien (17 miljoner); Frankrike (14 miljoner), Japan (6,4 miljoner), USA (3 miljoner), Västtyskland (2 miljoner), Finland (1 miljon), Danmark (140 000) och Norge (100 000 underskrifter).

Ickespridningsavtalet

Efter andra världskrigets slut blev flera länder intresserade av att skaffa egna kärnvapen. Även Sverige hade sådana planer. Ickespridningsavtalet (NPT) antogs av FN 1968 och trädde i kraft 1970. Då var det endast fem stater som hade kärnvapen: Frankrike, Kina, Sovjetunionen, Storbritannien och USA, det vill säga de permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd. Idag har 190 stater ratificerat avtalet men ej de nya kärnvapenstaterna Indien, Israel, Nordkorea och Pakistan

Avtalet har tre grundpelare:

- icke-spridning – kärnvapenstaterna förbinder sig att inte överföra kärnvapentechnologi till andra stater, övriga länder förbinder sig att inte skaffa kärnvapen
- nedrustning – kärnvapenmakterna förbinder sig att minska och på längre sikt avskaffa de egna kärnvapnen
- kärnkraft – alla stater har rätt att använda kärnenergi för fredliga ändamål.

Vart femte år genomförs en översynskonferens för att utvärdera hur avtalet efterlevs och att fatta beslut om hur man kan verkställa de åtaganden som länderna har gjort genom att ansluta sig till NPT. Mellan översynskonferenserna anordnas tre förberedande möten.

På NPT-konferensen 2000 lovade

kärnvapenmakterna för första gången att helt avskaffa sina kärnvapenarsenaler och kom överens om 13 praktiska steg för hur avtalets artikel VI om kärnvapenedrustning skulle uppnås.

År 2005 kunde man inte komma överens om en gemensam slutdeklaration. Det samförstånd som funnits fem år tidigare mellan USA och Ryss-

land var borta. Troligen berodde det på att tio stater från forna östblocket blev medlemmar i Nato mellan åren 1999 – 2004 trots att Sovjetunionen i samband med Tysklands enande 1990 garanterades att Nato inte skulle expandera österut.

2010 enades medlemsstaterna om formuleringar kring de humanitära aspekterna av kärnvapen.

År 2020 var det 50 år sedan avtalet trädde i kraft. På grund av coronaepidemin fick NPT-konferensen detta år skjutas fram till 2022. Då blev det inget slutdokument eftersom Ryssland vägrade att skriva på. Den ryska delegationen var framför allt missnöjd med tonen i utkastet som bland annat handlade om Budapestuppgörelsen 1994. Där lovade Ryssland, USA och Storbritannien att respektera Ukrainas gränser, och att inte använda sina vapen mot landet i utbyte mot att Ukraina avvecklade alla kärnvapen. Ryssland var inte heller nöjd med formuleringar kring kärnkraftverket i ukrainska Zaporizjzja.

Under de 52 år som NPT-avtalet verkat har ytterligare fyra stater skaffat sig kärnvapen. Antalet kärnvapen har visserligen minskat betydligt men kärnvapenstaterna utvecklar nya och mer effektiva vapen. Det anses finnas 13 355 kärnvapen i världen idag. Ryssland och USA har 6 370 respektive 5 800 var. Frankrike har 300, Kina 290, Storbritannien 215, Pakistan 150, Indien 130, Israel 80 och Nordkorea tros ha 20 kärnvapen.

Canberrakommissionen

1995 tillsatte Australiens regering en expertgrupp för att utarbeta en realistisk plan för att uppnå en kärnvapenfri värld. **Maj Britt Theorin** och **Rolf Ekéus** ingick i gruppen som bestod av 22 medlemmar. Maj Britt var enda kvinnan.

Foto: Lucas Wirt, Syre

Ingela Mårtensson, styrelseledamot i Kvinnor för fred, tidigare riksdagsledamot för Folkpartiet och ordförande i Folkrörelsen Nej till EU.

1996 presenterades ett förslag med 13 punkter hur man successivt skulle nå målet om en konvention om kärnvapen, med förbud mot kärnvapen liknande den om förbud mot kemiska vapen. Det var det förslag NPT-konferensen antog enhälligt år 2 000.

Konventionen om förbud

I FN antog 122 länder en resolution om förbud mot kärnvapen (TPNW) den 7 juli 2017. Sverige var ett av dessa länder.

Den 25 augusti 2017 fick försvarsminister **Peter Hultqvist** ett brev från kollegan i USA **James Mattis**, som varnade för de konsekvenser det skulle få för Sveriges militära samarbete med USA och Nato om Sveriges regering undertecknade konventionen.

I november beslutade regeringen att tillsätta en utredning med uppdrag att analysera konsekvenserna av ett svenskt tillträde till konventionen. Ambassadör **Lars-Erik Lundin** fick uppdraget som ensamutredare. Han ansåg att vi inte skulle underteckna med avseende på Sveriges säkerhet. Utredningen var enligt många kritiker en partsinlaga.

Natos kärnvapenstrategi

Natos kärnvapenstrategi baseras på avskräckningsteorin, det vill säga innehavet av kärnvapen ska avskräcka andra länder från att attackera alliansens medlemmar. Dessutom betonas vikten av "Nuclear sharing" – utplacering av kärnvapen i Europa; Turkiet, Italien, Tyskland, Belgien och Nederländerna.

På toppmötet i Madrid 2022 antogs strategidokumentet "*Nato 2030*". Där fastslås att Nato fortsättningsvis har en viktig roll att spela genom att ha både konventionella vapen och kärnvapen som avskräckning och försvar. Kärnvapen får inte användas som ett verktyg att splittra alliansen. Vidare framhålls:

"Nato bör fortsätta och vitalisera de arrangemang som finns för att fördela kärnvapen – det är ett viktigt element i Natos avskräckningspolicy och garanterar säkerhet för alla dess medlemmar. Det innebär också att de stater som inte har kärnvapen inte behöver skaffa sig dem.

Nato måste bli bättre på att förmedla sin policy om kärnvapenavskräckning som en försäkran om medlemsstaternas och deras befolkningars säkerhet."

De allierade staterna stödjer Ickespridningsavtalet men inte konventionen om kärnvapenförbud, som de menar aldrig kommer att medverka till praktisk nedrustning eller påverka internationell lag.

Natos kärnvapendoktrin överensstämmer inte med NPT-avtalet. Där står klart och tydligt att kärnvapenstaterna ska avveckla sina kärnvapen. Det står också att kärnvapen inte ska spridas till icke-kärnvapenstater.

Nato 2030 har som mål att stärka militäralliansen på ett sätt som knappast leder till en fredligare värld. Dessutom vill organisationen behålla och utveckla sin samlade kärnvapenarsenal och hota resten av världen.

Svensk kärnvapenhistoria

Det svenska kärnvapenprogrammet syftade till utvecklingen av kärnvapen och bedrevs i Sverige mellan 1945 och 1972. Under denna tid väcktes motståndet mot svensk atom i befolkningen.

1957 startades en namninsamling mot svenska kärnvapen, som undertecknades av 95 000 personer och överlämnades till statsminister **Tage Erlander** i februari 1958. Aktionsgruppen mot svensk atombomb (AMSA) bildades i juni 1958 och Kampanjen mot atomvapen (KMA) 1961.

Ett beslut i riksdagen 1958 innebar att forskningen enbart skulle inriktas på skydd mot kärnvapen men att ha handelsfrihet att vid behov senare byta linje. Kärnvapenfrågan ebbade ut under 1960-talet och 1968 kom det slutgiltiga beslutet i och med att Sverige undertecknade NPT-avtalet. Sverige blir inte en kärnvapennation.

Dåvarande utrikesministern **Östen Undén** var tidigt motståndare till atombomben. Undén hade vid regeringssammanträden drivit linjen att det vore bättre för Sverige att verka för allmän internationell nedrustning än att skaffa en egen kärnvapenarsenal.

Sverige var under decennier internationellt känt för sitt engagemang för nedrustning och avskaffande av kärnvapen framför allt genom tre kvinnor:

Alva Myrdal var ordförande i den svenska delegationen vid nedrustningskonferensen i Genève 1962-73. I samarbete med andra alliansfria stater arbetade hon mot supermakternas kapprustning. Alva Myrdal fick Nobels fredspris 1982.

Inga Thorsson efterträdde Alva Myrdal och som ordförande för den svenska nedrustningsdelegationen 1974-82. Som ordförande i Socialdemokratiska kvinnoförbundet bidrog hon starkt till riksdagens beslut 1958 att inte tillverka svenska kärnvapen.

Maj Britt Theorin ledde den svenska nedrustningskommissionen 1982-91. Hon var mycket kritisk till Lundins kärnvapenutredning och argumenterade för att Sverige skulle skriva under FN-konventionen om förbud mot kärnvapen (TPNW).

Svenskt medlemskap i Nato

I regeringens utrikesdeklaration den 16 februari i år fastslås att "Regeringen avser inte att ansöka om Natomedlemskap. Den säkerhetspolitiska linjen ligger fast.

Vår militära alliansfrihet tjänar oss väl och bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa".

Den 16 maj beslutade den socialdemokratiska regeringen att ansöka om medlemskap i Nato med anledning av kriget i Ukraina.

Ett så viktigt beslut att totalt förändra Sveriges säkerhetspolitik borde ha föregåtts av en betydligt bättre genomlysning och bredare diskussion i samhället.

I ett brev till Natos generalsekreterare deklarerade utrikesminister **Ann Linde** att "Sverige accepterar Natos inställning till säkerhet och försvar, vilket inkluderar den avgörande roll som kärnvapen spelar, och har för avsikt att delta fullt ut i planeringsprocessen för Natos militära struktur och kollektiva försvar, samt är berett att sätta in styrkor och förmågor för alla alliansens uppdrag."

Överbefälhavare **Micael Bydén** råder regeringen att inte ha några förbehåll vad gäller kärnvapen eller fasta utländska baser på svensk mark. Den nuvarande regeringen instämmer.

Därmed har Sveriges inställning till kärnvapen ändrats radikalt.

Nordisk fredsallians på väg att bildas

Under ett års tid har en arbetsgrupp från Danmark, Norge, Finland och Sverige planerat för vidgat nordiskt samarbete mellan fredsorganisationerna. Island har anslutit sig senare och fått en representant i arbetsgruppen. Den består nu av **Ingalill Bjartén** (Artister för Fred), **Karin Utas Carlsson** (Fredens Hus Gbg) och **Valter Mutt** (PeaceQuest International) och bland andra **Liss Schanke** (WILPF Norge), **Hans Schneidermann** (Fredsministerium Danmark) och **Marianne Laxén** (WILPF Finland).

Syftet är att "öka kontakten och samarbetet mellan nordiska fredsorganisationer och därigenom utveckla och främja en nordisk icke-militär freds- och säkerhetspolitik." Fredsalliansen strävar efter att underlätta för medlemsorganisationerna att sluta sig samman och på så sätt bli starkare och effektivare.

Vid ett första informationsmöte på Zoom den 6 november antogs ett förslag till projektplan. Ett stiftande möte hålls i Helsingør den 14-16 juli 2023. Innan dess kan mycket göras i mindre grupper genom att utveckla kontakter och samarbeten.

25 november 2022

Karin Utas Carlsson

Demonstration utanför riksdagshuset, anordnad av Stödkommittén för Julian Assange. Erik Halkjaer (på bilden) talade tillsammans med Arne Ruth, Richard Turpin, Lena Kallenberg, Håkan Julander och mötets konferencier Sigyn Meder.

YTTRANDE- OCH TRYCKFRIHET

Ny lag om "utlandsspioneri" gör journalister och visseblåsare till potentiella brottslingar

Den 16 november 2022 avskaffade riksdagen viktiga demokratiska principer som hittills gällt i Sverige. Skälet till lagändringen redovisades aldrig öppet och riksdagspartierna undvek debatt. Beslutet var en eftergift för främmande makters önskemål.

Tryckfriheten och offentlighetsprincipen har traditionellt haft en starkare juridisk ställning i Sverige än i andra europeiska länder. Sverige har med stolthet kunnat hänvisa till Tryckfrihetsförordningen som en av våra grundlagar.

Dessa grundlagsfästa demokratiska rättigheter har nu kraftigt urholkats genom lagen om så kallat "utlandsspioneri".

När lagförslaget remissbehandlades, fick det skarp kritik, särskilt från journalister och jurister. Men sedan lades locket på.

Riksdagspartierna tystade ner frågan trots att Vänsterpartiet röstade nej i riksdagen och även Liberalerna reserverade sig.

I valrörelsen tystade de politiska partierna ned frågan trots att en grundlagsändring av detta slag kräver två riksdagsbeslut med val emellan – just för att väljarna ska ges möjlighet att ta ställning till lagändringen.

– Partierna tilläts styra vad samtalet skulle handla om. Och av någon anledning har de kommit överens om att det här inte ska bli någon debatt, konstaterar **Amanda Sokolnicki**, politisk redaktör på DN.

– Kanske finns det en gemensam förståelse för att ändringen är nödvändig om Sverige ska få bli medlem i Nato, men då måste lagstiftarna vara ärliga och säga det.

Lagförslaget uppmärksammades i enstaka inlägg i media och i flera appelltal vid demonstrationer, men det var först efter att Stödkommittén för Julian Assange gått ut med ett öppet brev till alla

riksdagsledamöter, där man påpekade att lagförslaget är ett hot mot grundläggande demokratiska värden och ett dräpshot mot våra grundlagsstadgade rättigheter, som debatten på allvar tog fart.

Kommittén anordnade ett välbesökt opinionsmöte på ABF-huset i Stockholm. En av talarna vid mötet var **Erik Halkjaer**, ordförande för Reportrar utan gränser.

I brevet framhöll kommittén att lagförslaget innebär att offentlighetsprincipen och meddelarfriheten avskaffas, att det som hittills enligt svensk lag räknats som offentligt blir hemligt och att grävande journalister kan dömas som spioner.

– Om lagen antas blir det straffbart med fängelse att röja uppgifter som allvarligt stör Sveriges förhållande till en annan stat eller en mellanfolklig organisation. Det kan gälla till exempel Nato, EU, FN för att straffbestämmelserna ska gälla. Även om man inte har för avsikt att gå främmande makts ärenden, blir ett röjande av hemliga uppgifter – till och med att befatta sig med sådan uppgift – straffbart. Vad som anses hemligt kan avgöras av ett högt befäl.

– Det som i lagförslaget betecknas som "utlandsspioneri" görs till ett tryckfrihetsbrott. Då kommer grundlagsskyddade

Foto: Eva Wernild

Lyssna till talen!

Se manifestationen utanför riksdagshuset:
<https://bit.ly/3V55Xfq>

medier – och de som lämnar information dit – också att kunna dömas för utlandsspioneri. Skribenter, media och deras källor som avslöjar hemliga uppgifter till exempel om länder som Sverige samarbetar med kan dömas. Vilken journalist kommer då att våga avslöja någonting som stör makthavarna? Allmänheten berövas sin rätt att veta vad regeringar gör i deras namn.

– Lagen kommer också att göra allvarliga inskränkningar i den grundlagsskyddade meddelarfriheten. Polis och åklagare kommer att kunna göra tillslag mot nyhetsredaktioner som publicerat uppgifter som bedöms som brottsliga. Polismyndigheter kan komma att beslagta journalisters datorer och mobiltelefoner för att få veta namnet på uppgiftslämnaren.

Som exempel på rapportering som kan bli olaglig nämnde brevet övergreppen mot den australiske journalisten **Julian Assange** och rapporteringen om diplomaten **Anders Kompass**, som stängdes av från FN-tjänst för att ha avslöjat sexövergrepp på barn i Centralafrika. Hade lagen funnits då, så hade befattning med sådana uppgifter kunnat klassas som "spioneri", konstaterade man.

I den debatt som sedan följde i media gavs fler exempel, men anmärkningsvärt är att fallet med Julian Assange fullständigt tegs ihjäl.

När *Sveriges Radio* den 4 november gjorde en genomgång av grundlagsändringen avböjde samtliga partier som röstat igenom den en första gång i april 2022 – Socialdemokraterna, Kristdemokraterna, Moderaterna, Centerpartiet, Sverigedemokraterna och Miljöpartiet – att kommentera sitt stöd för lagändringen.

Inför den andra riksdagsomröstningen övergav Liberalerna de liberala principerna och ställde sig bakom den nya lagen för att slå vakt om sina regeringstaburetter, medan Mp nu bytte fot och reserverade sig tillsammans med V.

Lagförslaget utarbetades inte av en parlamentariskt sammansatt utredning, utan av en enmansutredare, **Runar Viksten**, tidigare ordförande för Försvarsunderrättelsesdomstolen. Föga förvånande välkomnar han riksdagens beslut.

– Det är på tiden att Sverige får den här typen av lagstiftning. Sverige är sämst i klassen när det gäller att bestraffa utlandsspioneri, sade han enligt *SvD*.

Sveriges grannländer Finland, Norge och Danmark har, enligt Runar Vikstens utredning, mycket hårdare lagstiftning på detta område.

Christer Lundgren

Makthavarna överger rättsstatens principer

I boken Fallet Julian Assange, en bok om förföljelse redogör Nils Melzer för hur rättsstatens vedertagna principer smulas sönder av makthavare och deras följeslagare.

Nils Melzer är professor i internationell rätt vid universiteten i Genève och Glasgow men också FN:s specielle tortyr rapportör sedan 2016 under två treårsperioder. Han blev kontaktad av **Julian Assange**, satte sig in i hans fall och upprördes.

Melzer talar svenska och har kunnat följa hur det svenska rättsväsendets misskötsel av hur "berättelsen om en sprucken kondom" 2010 under påtryckningar lett fram till internering i högriskfängelset Belmarsh i London.

Assange är inte dömd för något brott men hotas av utvisning till USA, som vill tysta ner hans publiceringar.

Några år in på 2000-talet grundade Julian Assange *WikiLeaks*, en plattform för visselblåsare. Krypterad dataöverföringsteknik användes vilket omöjliggjorde spårning av källor. Ett arkiv med hemliga dokument växte och Wikileaks ökade publiceringstakten. Han tog emot material bland annat från välkända visselblåsare såsom **Chelsea Manning** och **Edward Snowden**. Allmänheten skulle få kunskap om lögnar, information som förtigits, korruption, tortyr och krigsbrott som regeringar, myndigheter och organisationer velat dölja.

2010 publicerade Julian Assange videon "Collateral murder", ett krigsbrott, och makthavarna framför allt i USA och Storbritannien insåg att de berövats kontrollen över informationsflödet.

Men allt ändrades då han besökte Stockholm, umgicks med två kvinnor, historien med kondomen ledde till åtal om våldtäkt som hölls vid liv i nära ett decennium innan det lades ner utan förhör och rättegång. Plötsligt sågs han inte längre som publicist som gav allmänheten viktiga nyheter utan som en internationellt efterlyst opålitlig våldtäktsman.

Han tvingades ta skydd på Ecuadors ambassad, sökte och beviljades snabbt asyl 2012. Han fortsatte arbetet från ett rum på Equadors ambassad, men var inte trygg.

Firman som bevakade hans säkerhet

Fallet Julian Assange

Av Nils Melzer

Karneval förlag 2021

samarbetade med CIA och myndigheter i USA och Storbritannien, kidnappning och till och med mord på honom diskuterades.

USA ville ha Assange utlämnad och hävdade att Wikileaks "äventyrade statens arbetssätt att hemlighålla information" och samarbetade med polis och medier i Storbritannien som förtalade honom.

Att lämna ambassaden var omöjligt, han blev kvar till efter valet i Ecuador våren 2019 då en ny USA-vänlig president installerats. Passet drogs in, han greps av polisen och fördes till isoleringscell i högriskfängelset Belmarsh i London.

Därmed har Julian Assange blivit föremål för domstolsprövningar, beslut som överklagas leder till nya prövningar, trots att han inte begått något brott.

Sitt uppdrag som publicist har han skött väl och bistått allmänheten med viktig information av politisk karaktär, vilket förhindrat utlämning till USA.

Ären har gått och hans hälsa försämras; man talar om risk för självmord. Ett domslut har angett det som hinder för utlämning men USA, som tidigare planerat att mörda honom, menar att han kommer att bil väl mottagen så länge han inte missköter sig. Blir han utlämnad och ställd inför rätta i USA riskerar han en dom på 175 år enligt en drygt 100 år gammal spionlag – om han överlever ...

Mia Stubbendorff

För vad vill vi dö?

Den svenska tvärvändningen i Natofrågan – bort från Sveriges historiska och djupt rotade alliansfrihet, den traditionella fredspolitiken och kärnvapenmotståndet, och med begäran om medlemskap i den USA-dominerade krigsalliansen Nato – kan ses som en statskupp.

Fastän den länge förberetts genom ”de små stegens tyranni”, alltifrån militärövningar och övningsområden (Vidsel), anpassning av krigsmakten till Nato-standard och slutande av värdlandsavtal till deltagande i direkta kolonialkrig (Afghanistan, Libyen), kom den socialdemokratiska partiledningens och regeringens omsvängning plötsligt och överrumplande.

En tillfällig, av media framhetsad, opinionssvängning utnyttjades för att snabbt, utan grundligt förarbete, sända iväg en medlemsansökan till Nato den 18 maj och därmed ”få frågan undanstökad” före valet i september.

Makthavarna struntade i grundlagen och gav inget utrymme för en folkomröstning, eller ens en ordentlig offentlig debatt om Nato och svensk säkerhetspolitik. Så hoppades de slippa en grundlig diskussion bland allmänheten och ett på kunskap grundat och brett förankrat folkligt beslut.

Vi som är ute och agiterar mot svensk anslutning till Nato stöter emellanåt på en

stämning av uppgivenhet hos människor som i grunden delar vår uppfattning: ”Nu är vi ju redan med, vad kan vi göra åt det?” Men Sverige är ännu inte med, och om medlemsansökan så småningom beviljas även av de motsträviga Natomedlemmarna Turkiet och Ungern, är det viktigt att öka kunskapen bland det svenska folket om vilket sällskap vi hamnat i och att mobilisera opinion mot planerna på att dra in vårt land i nya krig, särskilt ett storkrig mot Ryssland – och på sikt även mot Kina.

I detta läge kommer **Stefan Lindgrens** nya bok mycket lägligt. Den första upplagan såldes snabbt slut på förlaget och en andra upplaga fick tryckas upp. Det visar att den fyller ett behov och att det finns en efterfrågan på ordentlig kunskap.

Det är en grundlig men samtidigt pedagogisk och lättläst bok, fylld av fakta insatta i ett sammanhang som ger perspektiv på Natos roll som redskap för USA:s politik och dominanssträvanden – alltifrån organisationens tillkomst under åren efter andra världskrigets slut (inklusive rekryteringen av ett betydande antal namngivna nazistiska militärer), genom ”det kalla kriget” och perioden efter Sovjetunionens och Warszawapaktens upplösning (då Natos existensberättigande på allvar ifrågasattes) och fram till dagens allt skarpare konfrontation, ”Kalla kriget 2.0”.

Det är en nyttig genomgång av den moderna historien, där Sveriges agerande sätts in i ett globalt strategiskt perspektiv. Här finns ett rikt mått av detaljer som ger

Dö för NATO?

av Stefan Lindgren
Oktoberförlaget 2022

ny kunskap eller aha-upplevelser.

Den fråga som bokens titel ställer är om vi, våra barn och barnbarn, är beredda att dö för Nato, det vill säga för USA:s strävan efter världsherravälde. Ska Sverige bli en språngbräda i ett krig mot Ryssland eller bli måltavla i ett kärnvapenkrig? Den frågan sopades undan i valrörelsen, men oavsett det politiska trixandet kommer vi inte undan den.

Christer Lundgren

Ur Folket i Bild/Kulturfront 11-2022.

Så tillverkas en opinion

Detta är ett avsnitt ur Stefan Lindgrens bok Dö för Nato?

Istället för att öppet redovisa avsikten att driva in Sverige i Nato har makthavarna i Sverige använt salamitaktik mot den massiva opinionen mot Nato som rått under nästan hela efterkrigstiden.

Med en intensiv Nato-propaganda i massmedia och regeringens stegvisa närmande till fullt medlemskap – utan möjlighet till seriös diskussion i folkrörelser, på arbetsplatser och skolor – pressades den Nato-kritiska opinionen tillbaka. I den sista kända mätning som gjordes före regeringens beslut om en medlemsansökan hade ja-sägarna nått 48 procent, d.v.s. inte ens enkel majoritet. Detta uppnåddes genom skrämselpropaganda, ubåtsskrönor och russofobi.

Som den f.d. moderate försvarsministern **Sten Tolgfors** beskrivit i sin Natobok har Nato-anhängarnas taktik varit att invänta en krisartad händelse som kunnat

utnyttjas för att skrämma upp opinionen:

”Precis som var fallet med EG så kan det mycket väl komma att bli en kris-situation som utlöser en omsvängning i Natofrågan, genom att öka betydelsen av de fördelar medlemskap skulle innebära och nackdelarna med att stå utanför. Med tanke på omvärldsutvecklingen skulle det kunna vara fråga om en kris av säkerhetspolitiskt slag i Europa. Inträffar en sådan kan vi stå inför en snabb förändring i Natofrågan. Tiden från omsvängning till ansökan kan då komma att bli kort, eftersom det finns exogena pådrivande faktorer. Tiden för hantering av en svensk ansökan kan därmed också sannolikt komma att behöva vara kort.” [1]

Krisen i Ukraina 2014 och den ryska invasionen 2022 erbjöd det gyllene tillfälle som Nato-lobbyen hade väntat på. Marken var medvetet förberedd för att skapa chock och handla snabbt innan opinionen

skulle hinna nyktra till. Det räcker med att jämföra med Sovjetunionens invasioner av Ungern, Tjeckoslovakien och Afghanistan – då ingen i Sverige drog den bisarra slutsatsen att gå med i Nato – för att inse hur manipulerad opinionen om det ryska hotet är idag. På den tiden var Sovjet krigsmakt mer än tre gånger så stor som Rysslands idag. För att åstadkomma den önskade fiendebilden har man saklöst offrat Sveriges relationer till sitt största grannland, Ryssland. Det har gått så långt att Sverige slutat tala med Ryssland. Sedan flera år tillbaka är i stort sett alla samarbeten lagda på is. Samtidigt som Rysslands statschef besökt Finland för överläggningar ett flertal gånger har vår utrikesminister uttryckligen sagt att ett sådant besök i Sverige är otänkbart.

Trots att Ryssland hela tiden ingått i Partnerskap för fred kunde försvarsminister Peter Hultqvist den 27 juni 2017 förklara i Aktuellt i politiken att något samar-

bete med Ryssland ”finns inte på kartan”. Sverige har inte haft något möte toppmöte med Ryssland sedan 2003. Handeln har rasat sedan 2014, turismen nästan upphört så att SAS måste sluta flyga på Moskva långt innan EU:s totalförbud mot flygtrafik till Ryssland infördes o.s.v. Att Sverige i det långa loppet skulle kunna bygga sin säkerhetspolitik på sådana premisser, försök att isolera Ryssland, är en orimlighet. Ryssland ligger där det ligger och det är ett primärt svenskt intresse att ha goda relationer till vår största granne, Ryssland. Till råga på allt har Sverige de senaste åren också anammat Natos konfrontativa politik mot Kina, ett land som Sverige haft goda relationer med, bättre än många andra länder och ett PR-kapital som nu riskerar att gå i rännstenen.

En del i den hotbild som skapats för att möjliggöra ett Nato-inträde har skapats av den svenska militären. Trots att antalet gränskränkningar inte har ökat talar man om ”det försämrade säkerhetsläget i Östersjön”. Hur kan detta ha försämrats när Östersjön praktiskt taget blivit ett Nato-innanhav? Borde det inte ha förbättrats enligt Nato-anhängarnas logik? Sven Tolgfors hyllar i sin Natobok Estlands tidigare president **Thomas Iives** som på besök i Sverige 2011 förklarade att Östersjön borde ”bli ett Mare Nostrum för Nato”[2] en i dubbel mening våt dröm om att eliminera både St Petersburg och Kaliningrad. Vad ska detta kallas om inte expansionism, om en ”säkerhetspolitisk” egoism på grannländers bekostnad?

För inte länge sedan var Sverige ett land där man såg med helt andra ögon på Ryssland. Var det verkligen ryssarna som slog igen dörren framför näsan på oss? Våga inte ifrågasätta den officiella bilden att de försämrade relationerna uteslutande beror på Ryssland! En tjeckisk forskare skriver klarsynt:

”Den akademiska huvudfåran, som är enormt stark och inflytelserik, delar oreserverat övertygelsen att Nato är den viktigaste och mest framgångsrika alliansen i hela den mänskliga historien och en garanti för fred, välstånd, demokrati och frihet. Öppet uttalade tvivel eller kritiska synpunkter i denna fråga är i bästa fall tabu och följs i värsta fall av personangrepp, och personerna som uttrycker sådana åsikter stämplas ofta som Putinagenter”.[3]

[1] Sven Tolgfors: ”Sverige i Nato” (Timbro 2016), s. 151.

[2] Tolgfors, a.a., s. 59.

[3] Jan Eichler: *Nato's Expansion After the Cold War*, ISBN 978-3-030-66640-8, s. 1

Är Irakkriget slut?

Peo Österholms Folkmordet i Irak ger en fängslande bild av en av 2000-talets största tragedier.

När man i oktobermorgonens stilla ljus sitter och lyssnar på den nye statsministern i tv-rutan, kan man lätt bli grumlig i ögonen. För när **Ulf Kristersson** i sitt installationstal i riksdagen kommer in på politiska fångar, ”glömmer” han världens mest kände politiske fånge idag: **Julian Assange**.

Om det är ett medvetet försök att glömma mardrömmen, det vill säga det öppna Irakkrig som började den 20 mars 2003 och som inte avslutats ännu, är svårt att säga.

Men krig och elände har varit irakiernas lott i över 40 år. Och frågan är om inte vi i världskollektivet sett annorlunda på det om inte journalisten **Julian Assange** via soldaten och visselblåsaren **Chelsea Manning** gett oss tillgång till USA:s krigsförbrytelser.

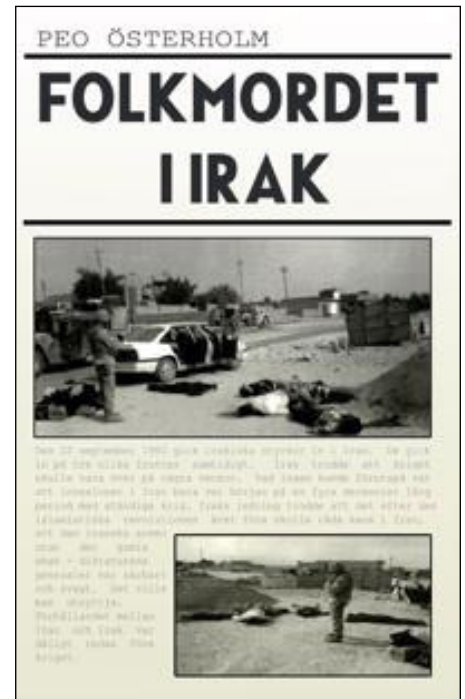
Den av Oktoberförlaget utgivna boken *Folkmordet i Irak* av **Peo Österholm** tecknar en utförlig bild av vad som hänt. På närmare 250 sidor får läsaren en koncentrerad sammanfattning av den katastrof som i mycket bär Pentagons och CIA:s signatur.

Peo Österholm bygger hela sin sammanfattande berättelse på gedigna erfarenheter i Iraks moderna historia. Han är inläst på journalister som den engelske krigsreportern **Robert Fisk**, amerikanske **Seymore Hearsh**, australiensaren **John Pilger** och veteranen inom den antiimperialistiska rörelsen **Noam Chomsky**.

En bok om ”folkmord i Irak” ger naturligtvis inga rysningar av välbehag, eller lockar dem som vill ha lättare underhållning. Men om man vill ha en berättelse som flyter på och fångslar på grund av mänsklighetens många tillkortakommanden, ja då har man en här som skälver av rättvisepatos.

Det handlar om ett imperiums massmord på ett land i periferin, och om lidanden av omätliga dimensioner. Enligt Internationella läkare mot kärnvapenkrig (IPPNW) dog 55 000 civila irakier enbart under 2003. Vem minns idag angripna städer som Quaim, Tal Afar, Karbala, Bofraj, Ruwah, Najaf, Samarra, Haditha och Ramadi?

Iraks Guernica har staden Falluja kommit att kallas. Vapen med så kallat utarmat uran användes där för att kuva irakierna. Spåren efter nyfödda, missbildade foster förskräckte senare omvärlden. Ökad

Folkmordet i Irak

Av Peo Österholm

Oktoberförlaget 2021

frekvens av barncancer, hjärntumörer och medfödda hjärtfel syns fortfarande.

Och alltihop på grund av ett av **George W Bush** och knähunden **Tony Blair** skapat hopkok av hopplugna underrättelser av påstådda massförstörelsevapen. Som bevisligen aldrig fanns!

Anklagelser som FN:s undersökningsledare **Hans Blix** frenetiskt innan kriget försökte slå håll på, med hjälp av sina i Irak hårt arbetande FN-inspektörer. Allt var en lögn!

Däremot har bland annat en Irakkonferens i Bryssel 2014 bekräftat att vapen som tidigare FN-konventioner förbjudit använts i Irak, som ur napalm ”vidareutvecklad” så kallad vit fosfor.

Italiensk tv avslöjade alltihop. FN:s dåvarande generalsekretärare Kofi Annan hade också kontaktats. Annan hade gjort försök att stoppa det amerikanska bombardemanget, men ingenting hjälpte.

Senare har Pentagon erkänt att vit fosfor använts i USA:s krig.

Då hade bara i Falluja 8 400 affärer förstörts, även ett antal verkstäder, två transformatorstationer, tre vattenreningsverk och två järnvägsstationer. Avlopps- och vattenledningssystem skadades. Över hälften av stadens 39 000 hem blev obeboeliga.

Peo Österholm konstaterar vidare att

Forts. sid 20

Julian Assange, Alina Lipp, Anne-Laure Bonnel

När sanningen blir brott i Väst

Denna artikel från MRonline.org 23 juni 2022 publicerades två dagar tidigare av Donbass Insider. Översatt till svenska på Global Politics den 28 juli 2022. Här är den kortad och redigerad.

Av Christelle Néant

Julian Assange, Alina Lipp och **Anne-Laure Bonnel** är tre journalister som betalar ett högt pris för att de berättar sanningen i västvärlden: försök att kväva dem ekonomiskt, följt av censur, hot om fängelse eller fängelse, och till och med

i Assanges fall fysisk och psykisk tortyr.

Fallet med Julian Assange är det mest uppmärksammade och mest avslöjande av vad som kan hända med en västerländsk journalist som vågar berätta sanningen.

År 2006 grundade Julian Assange Wikileaks, en icke-statlig, icke-vinstdrivande organisation som på sin webbplats publicerar sekretessbelagda dokument som tillhandahållits av visseblåsare. Webbplatsen har sedan dess publicerat miljontals dokument om kränkningar av mänskliga rättigheter, korruptionsskandaler och framför allt krigsbrott.

År 2010, precis när webbplatsen var på

väg att publicera dokument om kriget i Irak, avslogs Julian Assanges ansökan om arbets- och uppehållstillstånd av Sverige. Han hade valt Sverige på grund av dess stränga lagstiftning om skydd av journalistiska källor. Men att avslöja USA:s krigsförbrytelser i Irak och Afghanistan innebär att dra på sig Washingtons och det amerikanska militärindustriella komplexets vrede.

Det är i Sverige som Julian Assanges nedstigning till helvetet börjar.

År 2011 inleddes försöket att ekonomiskt kväva Wikileaks webbplats. Visa, Mastercard, Bank of America, PayPal och Western Union organiserade en finansiell blockad av Wikileaks, vilket minskade organisationens intäkter med 95 procent. Den övergick sedan till kryptovalutor för att undkomma ekonomisk kvävning.

Från och med 2012 inleddes censur genom massiva datorattacker mot webbplatsen. Syftet är att försöka hindra människor från att få tillgång till de miljontals dokument som publiceras på webbplatsen.

Parallellt med detta var Julian Assange mellan 2010 och 2012 under övervakning i Storbritannien efter att ha anklagats för sexualbrott i Sverige 2010. Assange för-

Är Irakkriget slut?

Forts. från sid 19

”när valet 2005 hölls, var det under förhållanden som var nästan så långt ifrån demokratiska val man kan komma”.

Irak var fortfarande ockuperat genom den militära närvaron i den så kallade gröna zonen i Bagdad, och enligt folkrätten kan inte val godkännas under ockupation.

Två meningar i slutet av boken kan verka förbryllande: ”Irakkriget tog slut den 18 december 2011. Men det var inte första gången det tog slut.”

Som läsare möts vi ständigt av den ena

problematiken efter den andra. Och som om dessa problem inte skulle vara nog finns frågan om det går att leva ett anständigt liv i det sargade landet.

En sak som uppmärksammas och diskuteras är hur många som dött i kriget och dess följd. En uppskattad summa är mellan ofattbara fyra och fem miljoner människor.

Kjell Martinsson

Publicerad i Proletären 44, 3-9 november 2022.

”Jag har gett upp år av min egen frihet för de risker vi tagit på WikiLeaks för att föra ut sanningen till allmänheten!”

dömde detta som ett falskt åtal, vars enda syfte var att skicka honom till Sverige, varifrån han skulle kunna utlämnas till USA.

Efter att Storbritanniens högsta domstol avslagit begäran om utlämning till Sverige tog Julian Assange den 19 juni 2012 sin tillflykt till Ecuadors ambassad i London, där han levde i avskildhet i sju år, under övervakning av Scotland Yard och CIA.

År 2017 planerade CIA ett rent och enkelt mord på Julian Assange på Ecuadors ambassad. Men med tanke på den risk för internationell skandal som detta skulle medföra gav CIA upp och valde en mer diskret och pervers plan.

Den 11 april 2019 förlorar Julian Assange sitt ecuadorianska medborgarskap som han fått två år tidigare, liksom sin rätt till asyl i den ecuadorianska ambassaden, från vilken han tvångsförflyttas av brittiska poliser. Han skickas sedan till fängelse i Belmarsh, och fallet med ”sexualbrott” läggs ned av Sverige i brist på bevis några månader efter hans gripande, vilket bevisar, om det behövs, att detta fall bara var en förevändning.

I tre år kämpade Julian Assange och hans advokater för att förhindra hans utlämning till USA, där han riskerar upp till 175 års fängelse! Den juridiska kampen är ännu inte avgjord.

Alina Lipp, som tillbringade sex månader i Donbass 2022 och berättade sanningen om den ukrainska arméns krigsbrott, bland annat i Mariupol, möter nu censur. Se hennes intervju i två delar på engelska på *Telegram*!

Efter ett första besök 2021 chockades hon av de krigsbrott som den ukrainska armén begick mot civilbefolkningen i Donbass. Hon återvände i början av 2022 och stannade i sex månader. Hon berättar

och rapporterar öppet om krigsförbrytelser som begås av ukrainska soldater mot civilbefolkningen, till exempel i Mariupol.

En obekväm sanning i Berlin. Därför blockerades Alina Lipp's PayPal-konto. Sedan stängdes hennes bankkonto, liksom hennes fars, och den tyska staten drog utan motivering av cirka 1 600 euro som fortfarande fanns på hennes konto.

Precis som i fallet Assange används tekniken med ekonomisk kvävning för att tysta olikstänkande röster. Sedan kommer censuren, med stängningen av hennes YouTube-konto, där hon publicerade sina rapporter.

Och liksom i fallet Julian Assange kom lagen snart att hota Alina Lipp. Ett brottmål inleddes mot journalisten för stödbrott. För att hon vågade säga att det som Ukraina gör i Donbass är ett folk mord, att hon förstår varför Ryssland ingrep, varför man inledde sin särskilda militära operation, och att de människor hon känner i Donetsk är glada över att Moskva ingriper. Bara på grund av detta, för att Alina Lipp har gett sin åsikt och berättat sanningen, riskerar hon upp till tre års fängelse!

Ännu mer vansinnigt är det att det i slutet av åtalsdokumentet står att Alina Lipp inte kommer att kallas till förhör (för att försvara sig) eftersom det skulle störa utredningsprocessen (sic)! Det är inte förvånande att Alina Lipp inte kommer att återvända till Tyskland för att inte drabbas av samma öde som Julian Assange.

Om någon tror att det som händer Alina Lipp inte skulle kunna hända i Frankrike, bör de titta på vad som händer **Anne-Laure Bonnel**. Denna franska frilansjournalist, som kom till Donbass 2015 och 2022, och som också talade öppet om den ukrainska arméns krigsbrott i Donbass.

Inte helt överraskande fann hon sig tillsammans med Alina Lipp och mig själv i ”artikeln” i *Le Monde* om ”farliga proryska influencers”. I själva verket är den artikeln bara en av många i en samordnad attack från ISD, ännu en organisation som påstår sig bekämpa desinformation i flera västländer, men som i själva verket tjänar till att rättfärdiga censur.

ISD:s anklagelser mot ”proryska influencers” har faktiskt tagits upp av flera medier, i Frankrike, Tyskland, USA och säkert även på andra håll (jag har inte möjlighet att kontrollera hela världspres-sen).

Anne-Laure Bonnel har också blivit direkt och personligen attackerad av flera franska medier som helt enkelt har nedvärderat henne, till och med förtalat henne. Och precis som i fallet med Julian Assange eller Alina Lipp använder myndigheterna ekonomisk kvävning för att försöka tysta henne.

Precis som i fallet med Alina Lipp har Anne-Laure Bonnels bankkonto tillfälligt blockerats av hennes bank, Société Générale, och hennes kontrakt med Sorbonneuniversitetet har inte förnyats.

Samma metod användes också mot *Donbass Insider*, som fick sitt Patreon-konto och sitt Tipeee-konto blockerade (via betalningsleverantören för Tipeee) av samma skäl: för att försöka tysta oss.

Även om Alina Lipp och Anne-Laure Bonnel ännu inte befinner sig i den fruktansvärda situation som Julian Assange befinner sig i, borde hans fall få alla att inse att västländerna bara är demokratiska till namnet, och att det som händer denna journalist idag mycket väl kan hända dem själva en dag snart, om de råkar berätta en obekväm sanning.

Christelle Néant

chef som utses **och avsätts** av regeringen om den senare inte har förtroende för den person som tidigare utsetts. Myndigheter har allmänna instruktioner som gäller över många år och årliga direktiv i form av regleringsbrev som signalerar vad regeringen vill att myndigheten ska syssla med. Det finns även underförstått att myndigheter som är underställda regeringen inte ska kritisera dess politik. Chefen som oftast är generaldirektör har ansvar för att myndigheten och personalen verkar för regeringens politik. Det är sällan en myndighetschef behöver ingripa eftersom de anställda vet ungefär vad som är accepterat.

En stor del av de personer som har blivit ombedda att kommentera utvecklingen i Ryssland och Ukraina i svenska medier är anställda av Försvarsmakten (FM), Försvarshögskolan (FHS) och Totalförsvarets forskningsinstitut (FOI) som är myndigheter. Därutöver har personer inom Utrikespolitiska Institutet (UI), som till en stor del finansieras av staten, fått möjlighet att framföra sin syn. I något mindre omfattning har personer från *Frivärld* som är finansierad av Svenskt Näringsliv agerat experter – de har dock inget väsentligt som avviker att tillföra. Alla dessa personer är nog experter i något avseende, men knappast opartiska. Felet är inte att dessa personer tillfrågats att ge kommentarer utan att det nästan bara är de som inbjudits, det vill säga inte sådana som haft avvikande syn.

En och annan forskare med i någon utsträckning oberoende ställning har intervjuats, men de har sällan haft någon väsentligt avvikande åsikt. Det finns ett stort antal personer i Sverige som är mycket insatta i vad som händer i berörda länder och som har en annan syn än den i Sverige förhärskande. Det är oerhört ovanligt att någon sådan person fått uttala sig.

Punkt 4 SVT/SR har krav på sig att vara opartiska i sin bevakning och många tidningar har deklarerat att de strävar efter opartiskhet och saklighet i sin nyhetsförmedling, dock inte på ledarplats. Det är ett uppenbart brott mot kravet på opartiskhet att i stort sett bara vidareförmedla ena sidans syn. Det är ytterst naivt att inte inse att alla parter i en skarp konflikt ger en tillrättalagd bild av skeendet.

Det finns dessutom ett flertal före detta (de som fortfarande är anställda har inte möjlighet att tala fritt) rådgivare i främst USA vars analyser om krigets orsaker och hur det utvecklats i stort sett ignoreras i svenska medier. Några exempel är f.d. CIA-chefen och Secretary of Defense **Leon Panetta**, f.d. översten som varit rådgivare i Pentagon **Douglas McGregor**, f.d.

Schweiziske översten som arbetat för FN och Nato **Jaques Baud**, f.d. chefen inom CIA för Rysslandsfrågor **Ray McGovern** och den f.d. vapeninspektören **Scott Ritter**. De ståndpunkter och bedömningar om vad som ligger bakom kriget i Ukraina som framförts av den ledande pensionerade professorn inom geopolitik **John Mearsheimer** har inte givits den plats han förtjänar.

Punkt 5 När ryska källor undantagsvis utnyttjas är det mycket ovanligt att det sker genom långa citat som ger ett sammanhang till det som är huvudpoängen i ett uttalande från en ledande politiker. I rapporter från t.ex. USA är det betydligt vanligare med långa inslag som ger en mer rättvisande bild av t.ex. ledande politikers budskap. När det gäller uttalanden från politiker i Ryssland görs tolkningar i stället för att först korrekt beskriva vad personerna sagt och därefter ge en kommentar.

Angående censur: Behovet av en allsidig rapportering är faktiskt större när det förekommer begränsad tillgång till alternativa källor. EU och Sverige har ju spärat tillgången till RT och Sputnik.

Här ges några exempel på ensidigt behandlade sakområden, som sammantaget gett en förvrängd bild av verkligheten. Svartmålningen av ena sidan är systematisk.

En sak som ingår i försöken att ge en viss bild är det ofta upprepade mantrat om ett "fullskaligt och oprovocerat krig" (alt. anfall). Hur fullskaligt är ett krig där ingen av parterna bombar den andra sidans huvudstad, inklusive regeringshögkvarteren? Hur fullskaligt är ett krig som i praktiken handlar om en fjärdedel av ett lands territorium? Hur oprovocerat är ett krig som föregåtts av åtta års inbördeskrig i ett land mot en lokal majoritet med etnisk koppling till det andra landet? Hur oprovocerat är ett krig där ett land lierar sig med det andra landets huvudmotståndare och där det finns en risk för utplacering av kärnvapen nära det andra landets huvudstad? Det innebär inte att kriget har stöd i internationell rätt.

Kärnvapenhot från Ryssland ses som bekräftade fakta. Det spelar ingen roll om talet om kärnvapen har haft en helt annan syftning än att handla om att starta ett kärnvapenkrig.

Rapporter om hur civila drabbas av ryska attacker kommer dagligen, men det faktum att ukrainska sidan ofta beskjutits civila områden i främst staden Donetsk nämns knappt.

Övergrepp mot soldater och civila från rysk sida har också beskrivits mycket ofta. I några fall har det bevisligen grundats på

lögner. Rapporter om övergrepp på soldater och civila från ukrainsk sida lyser med sin frånvaro. Det finns videofilmer på nätet som lags ut av högerextrema stridande i syfte att skrämmas, men har de visats i svenska medier?

Den dagliga rapporteringen av hur det går på slagfältet har i svenska medier handlat om förluster för Ryssland och framgångar för Ukraina trots att det är Ryssland som tagit territorium i öst och syd – utom under senaste veckorna i främst Charkivområdet. Då har territorier återtagits, men till en mycket högt pris i personal och material vilket gör att det kommer att bli svårt att fortsätta offensiven. Det senare ges inget större utrymme i svensk press. Därtill kommer den ryska satsningen på mer trupp och dess betydelse på slagfältet under kommande månader.

Det har förekommit ett stort antal intervjuer med personer i Ukraina som uttalat sig negativt om Ryssland och dess agerande, men det har i stort sett inte presenterats några intervjuer med folk i de södra och östra delarna som nu hålls av ryska styrkor om deras syn på de ryska insatserna. Svenska medier har nästan ingen reporter på plats i dessa områden, men det har varit flera reportrar från USA, Kanada, Tyskland och Frankrike som rapporterat därifrån. Många människor har uttalat att de ser Ryssland som befriare och de har framfört kritik av ukrainska brott. Medierna borde inte visa enbart en version, eftersom folk faktiskt har olika bild av verkligheten!

Det spekuleras ofta i medierna om när och hur den ryske presidenten **Vladimir Putin** kommer att avsättas. Det har däremot i stort sett inte alls spekulerats om när eller hur den ukrainske presidenten **Volodymyr Zelenskyj** kommer att falla. Att Putin hotats av en palatskupp är ett exempel på återkommande tema. Det samma gäller att fler och fler människor i Ryssland vänder sig mot Putin. Det kan vara sant periodvis, men då från nivåer på drygt 80 procent positiva.

I våras förekom en lång rad påståenden om ett antal sjukdomar som Putin led av. Det har i stort sett försvunnit från medierna av någon anledning. Kanske för att ingen tror på sådana spekulationer.

Kvaliteten på demokratin kan ifrågasättas för både Ryssland och Ukraina, men i medierna är allt enkelt Ryssland framställs som en diktatur och Ukraina som en demokrati. Att flertalet partier förbjudits att verka i Ukraina och flera tv-stationer stängts och ledaren för det största partiets ledare fängslats är exempel på förhållanden som inte alls ges den uppmärksamhet

de förtjänar. Nämnde ledare som nyligen befriades i en fångutväxling omtalades i det sammanhanget som nära vän till Putin, men inte som just ledare för det största oppositionspartiet.

När det gäller omröstningar i de fyra länen i östra och södra Ukraina och följande annektering finns det juridiska argument mot och det är rimligt att dessa framförs i svensk press. När det påstås att resultaten i omröstningarna skulle vara fejkade eller orimliga blir det en annan sak. Röstetalen i presidentvalen i Ukraina 2004 och 2010 visade att i Donetsk och Luhansk var runt 90% för Viktor Janukovyjtj vilket indikerar en ryssvänlig inställning. Därefter har många lämnat områdena vilket gör att resultaten i omröstningarna inte borde förvåna. I Cherson och Zaporizjzja var det också majoritet för Janukovyjtj, men inte lika stor och där var det därför inte lika självklart att det skulle bli så stort stöd för att ansluta länen till Ryssland.

Det talas ofta om Putins gaskrig som

om den minskade tillgången och de höga priserna i europeiska länder beror på beslut i Moskva att strypa tillgången. Det är fullständigt uppenbart att de hårda sanktioner som infördes av USA, EU och Storbritannien är huvudorsaken till dessa problem.

En av de senaste händelserna som kommenterats är attentaten mot Nord Stream 1 och 2. USA har varit motståndare till NS2 sedan dess projektering, president Joe Biden har sagt att den kommer att upphöra att existera om Ryssland går in med trupp och tanks i Ukraina och Anthony Blinken har uttalat sig om resultatet av att gasledningarna är utslagna som "a tremendous opportunity". USA och flera av dess energiproducerande företag kommer att kunna sälja mer gas om Ryssland inte kan leverera så att behoven i andra europeiska länder kan täckas. Företag i Ryssland, Tyskland med flera länder har investerat många miljarder dollar i ledningarna och skulle vinna på att de finns kvar. Trots

detta har flertalet kommentatorer som anlitats av svenska medier hävdad att det mesta tyder på att attentaten genomförts av Ryssland. Det gäller till exempel personer inom Försvarshögskolan, Totalförsvarets forskningsinstitut och Frivärld, dvs organisationer vars anställda brukar ges plats i medierna. Det verkar inte ha någon betydelse att flera experter i USA har uppfattningen att det mesta tyder på att det är USA som ligger bakom.

Sammantaget är svenska mediers beskrivning av utvecklingen i Ryssland och kriget i Ukraina ytterst ensidig. Svenska medier verkar sannerligen inte för fred eller för att minska risken för ett kärnvapenkrig. Det borde ju vara toppprioritet för alla ansvarsfulla personer och organisationer som agerar inom de områden som behandlats i detta inlägg.

Lars Drake

<https://www.synapse.se/2022/10/09/in-te-bara-svt-borde-skammas-om-svenska-medier-ryssland-och-ukraina/>

Sveriges Fredsråd till riksdagens ledamöter:

Dra tillbaka ansökan om Natomedlemskap! Återställ Sveriges neutralitet och alliansfrihet!

Sveriges fredsråd uppmanade den 28 oktober 2022 i ett öppet brev riksdagens ledamöter att medverka till fred i Ukraina och återupprättande av den svenska alliansfriheten.

Vi vill uppmärksamma Dig på att Sveriges Fredsråd nyligen i en appell har krävt en förhandlingslösning på konflikten mellan Ryssland och Ukraina.

Vi anser att Sverige ska upphöra med att bidra till kriget genom vapensändningar och annat militärt stöd och i stället underlätta inledandet av förhandlingar.

I 200 år var Sverige ett alliansfritt land. Det var en alliansfrihet som tjänade oss väl. Under den tiden byggde Sverige upp ett anseende som en neutral stat som respekterades i alla läger. Det gjorde att Sverige vid många tillfällen kunde agera som fredsmäklare vid olika konflikter.

Den 15 maj i år raserades detta 200-åriga förtroende i ett slag i och med att den svenska regeringen ansökte om medlemskap i Nato. Sveriges fredsråd anser att Nato är en krigsallians. Sverige behöver inte Nato för fred – det är Nato som behöver Sverige för krig.

Sveriges Fredsråd kräver därför att Sverige drar tillbaka sin ansökan om Nato-

medlemskap och i stället omedelbart påbörjar de mödosamma arbetet med att återigen bygga upp ett förtroende som en neutral och alliansfri nation.

Det kan bland annat ske genom att Sverige tar initiativ till realistiska fredsförhandlingar mellan Ryssland och Ukraina.

Vi vill erinra om att under de debatter som ägt rum i FN:s generalförsamling det senaste året om kriget mellan Ryssland

och Ukraina har ett 60-tal länder som representerar världens folkmajoritet hela tiden krävt ett sådant initiativ.

Sverige Fredsråd uppmanar Dig därför att medverka till att ett sådant initiativ kan komma till stånd. Men det brådskar.

Klockan klämtar för oss!

Med vänliga hälsningar,

Hans Öhrn

Ordf. Sveriges Fredsråd

Kristian Hägglund, Tecknarprompet

Att tysta lammen: Så fungerar propaganda

På 1970-talet träffade jag en av Hitlers ledande propagandister, Leni Riefenstahl, vars episka filmer glorifierade nazisterna.

Vi råkade bo på samma lodge i Kenya, där hon var på ett fotograferingsuppdrag, efter att ha undkommit ödet som drabbade andra vänner till Führern.

Hon berättade för mig att de ”patriotiska budskapen” i hennes filmer inte berodde på ”order uppifrån” utan av vad hon kallade den tyska allmänhetens ”underdåniga tomrum”.

Inkluderade detta den liberala, utbildade borgarklassen? frågade jag. ”Ja, särskilt dem”, svarade hon.

Jag tänker på detta när jag tittar runt på den propaganda som nu förtär västerländska samhällen.

Naturligtvis är vi väldigt olika Tyskland på 1930-talet. Vi lever i informationssamhällen. Vi är globalister. Vi har aldrig varit mer medvetna, mer i kontakt med varandra, bättre uppkopplade.

Är vi det? Eller lever vi i ett mediasamhälle där hjärntvätten är lömsk och obevaklig, och vår förståelse filtreras efter stats- och företagsmaktens behov och lögner?

USA dominerar västvärldens medier. Alla utom ett av de tio största medieföretagen är baserade i Nordamerika. Internet och sociala medier – Google, Twitter, Facebook – ägs och kontrolleras till största delen av amerikaner.

Under min livstid har Förenta staterna störtat eller försökt störta mer än 50 regeringar, mestadels demokratier. Landet har blandat sig i demokratiska val i 30 länder. Man har släppt bomber över folken i 30 länder, de flesta fattiga och försvarslösa. Man har försökt mörda ledarna i 50 länder. Man har kämpat för att undertrycka befrielserörelser i 20 länder.

Omfattningen och skalan av detta blodbad är till stor del orapporterad, okänd; och de ansvariga fortsätter att dominera det anglo-amerikanska politiska livet.

Åren innan han dog 2008 höll dramatiker **Harold Pinter** två extraordinära tal, som bröt tystnaden.

”USA:s utrikespolitik”, sade han, ”definieras bäst enligt följande: kyss mig i arslet annars sparkar jag in ditt huvud. Så enkelt och grovt är det. Det intressanta med den är att den är så otroligt framgångsrik. Den besitter strukturer för

”För journalister räcker det inte att se sig själva som enbart budbärare utan att förstå budskapets dolda agenda och de myter som omger det.”

John Pilger

desinformation, användning av retorik, förvrängning av språket, som är mycket övertygande, men som i själva verket är en massa lögner. Det är en mycket framgångsrik propaganda. De har pengarna, de har tekniken, de har alla medel för att komma undan med det, och det gör de.”

När Pinter tog emot Nobelpriset i litteratur sa han följande:

”USA:s brott har varit systematiska, konstanta, onda, obarmhärtiga, men väldigt få människor har faktiskt talat om dem. Man måste ge USA en eloge. De har utövat en ganska klinisk manipulation av makt över hela världen samtidigt som de maskerat sig som en kraft för det universellt goda. Det är en lysande, till och med kvick, och högst framgångsrik hypnos-handling.”

Pinter var en vän till mig och möjligen den sista människan med stor politisk vishet – det vill säga innan avvikande politik gentriflerades. Jag frågade honom om den ”hypnos” han hänvisade till var det ”undergivna tomrum” som Leni Riefenstahl beskrev.

”Det är samma sak”, svarade han. ”Det betyder att hjärntvätten är så grundlig att vi är programmerade att svälja en massa lögner. Om vi inte känner igen propaganda kan vi acceptera den som normal och tro på den. Det är det undergivna tomrummet.”

I våra system av företagets demokrati är krig en ekonomisk nödvändighet, det perfekta äktenskapet mellan offentligt stöd och privat vinst: socialism för de rika, kapitalism för de fattiga. Dagen efter 11 september sköt krigsindustrins aktiekurser i höjden. Mer blodsutgjutelse var på väg, vilket är bra för affärerna.

Idag har de mest lönsamma krigen sitt eget varumärke. De kallas ”eviga krig”: Afghanistan, Palestina, Irak, Libyen, Jemen och nu Ukraina. Alla är baserade på en massa lögner.

Irak är det mest ökända, med sina massförstörelsevapen som inte fanns. Natos förstörelse av Libyen 2011 motiverades av en massaker i Benghazi som inte ägde rum. Afghanistan var ett bekvämt hämndkrig för 11 september, som inte hade något med Afghanistans folk att göra.

John Pilger är en välmeriterad australisk journalist, filmskapare och författare. Detta är en redigerad version av hans anförande vid Trondheim World Festival, Norge, 2022. Läs mer på hans blogg, och följ honom på Twitter: @JohnPilger.

I dag handlar nyheterna från Afghanistan om hur onda talibanerna är – inte att **Joe Bidens** stöld av 7 miljarder dollar av landets bankreserver orsakar omfattande lidande. Nyligen ägnade *National Public Radio* i Washington två timmar åt Afghanistan – och 30 sekunder åt dess svältande folk.

Vid sitt toppmöte i Madrid i juni antog Nato, som kontrolleras av USA, ett strategidokument som militariserar den europeiska kontinenten och ökar risken för krig med Ryssland och Kina. Det föreslår ”*krigföring inom många områden (‘multi domain warfighting’) mot jämbördiga konkurrenter beväpnade med kärnvapen*”. Med andra ord kärnvapenkrig.

Det står: ”Natos utvidgning har varit en historisk framgång.”

Jag läste det med misstro.

Ett mått på denna ”historiska framgång” är kriget i Ukraina, vars nyheter oftast inte är några nyheter, utan en ensidig litan av chauvinism, snedvridning, utelämnande. Jag har rapporterat om ett antal krig och har aldrig varit med om en sådan heltäckande propaganda.

I februari invaderade Ryssland Ukraina som ett svar på nästan åtta års dödande och kriminell förstörelse i den rysktalande regionen Donbass vid sin gräns.

År 2014 hade USA sponsrat en kupp i Kiev som avsatte Ukrainas demokratiskt valda, ryssvänliga president och tillsatte en efterträdare som amerikanerna gjorde klart var deras man.

Under de senaste åren har amerikanska ”försvarsmissiler” installerats i Östeuropa, Polen, Slovenien, Tjeckien, nästan säkert riktade mot Ryssland, åtföljda av falska försäkringar ända tillbaka till **James Bakers** ”löfte” till **Gorbatsjov** i februari 1990 att Nato aldrig skulle expandera bortom Tyskland.

Ukraina är frontlinjen. Nato har i praktiken nått fram till just det gränsland genom vilket Hitlers armé stormade fram 1941 och lämnade efter sig mer än 23 miljoner döda i Sovjetunionen.

I december förra året föreslog Ryssland en långtgående säkerhetsplan för Europa. Denna avfärdades, hänades eller undertrycktes i västerländska medier. Vem har läst dess stegvisa förslag? Den 24 februari hotade Ukrainas president **Volodymyr Zelenskyj** med att utveckla kärnvapen om inte USA beväpnade och skyddade Ukraina. Detta var droppen.

Samma dag invaderade Ryssland – enligt västerländska medier ett oprovocerat nidingsdåd. Historien, lögnerna, fredsförslagen, de högtidliga överenskommelserna om Donbass i Minsk betydde intet.

Den 25 april flög USA:s försvarsminister, general **Lloyd Austin**, till Kiev och bekräftade att USA:s mål var att förstöra Ryska federationen – ordet han använde var ”försvaga”. USA hade fått det krig det ville ha, fört av ett av USA finansierat och beväpnat ombud och bondeoffer.

Nästan inget av detta förklarades för västvärldens publik.

Rysslands invasion av Ukraina är hänsynslös och oförlätlig. Det är ett brott att invadera ett suveränt land. Det finns inga ”men” – utom ett.

När började det nuvarande kriget i Ukraina och vem startade det? Enligt FN har mellan 2014 och i år omkring 14 000 människor dödats i Kievregimens inbördeskrig mot Donbass. Många av attackerna utfördes av nynazister.

Se ett nyhetsreportage på *ITV* från maj 2014, av veteranreportern **James Mates**, som tillsammans med civila i staden Mariupol beskjuts av Ukrainas Azovbataljon (nynazistisk).

Samma månad brändes dussintals rysktalande människor levande eller kvävdes i en fackföreningsbyggnad i Odessa, som belägrades av fascistiska ligister, anhängare till nazistiskollaboratören och antisemitiska fanatikern **Stephen Bandera**. *New York Times* kallade ligisterna för ”nationalister”.

”Vår nations historiska uppdrag i detta kritiska ögonblick”, säger **Andreiy Biletsky**, grundare av Azovbataljonen, ”är att leda världens vita raser i ett sista korståg för deras överlevnad, ett korståg mot de semitledda Untermenschen.”

Sedan februari har en kampanj av självutnämnda ”nyhetsövervakare” (mestadels finansierade av amerikaner och briter med regeringskoppling) försökt upprätthålla det absurda påståendet att Ukrainas

nynazister inte existerar.

Retuscher, en term som en gång förknippades med **Stalins** utrensningar, har blivit ett verktyg i gängse journalistik.

På mindre än ett decennium har ett ”bra” Kina retuscherats och ersatts av ett ”dåligt” Kina: från en världens verkstad till en spirande ny Satan.

Mycket av denna propaganda har sitt ursprung i USA och sprids via ombud och ”tankesmedjor”, såsom det ökända *Australian Strategic Policy Institute*, vapenindustrins röst, och av nitiska journalister som **Peter Hartcher** från *Sydney Morning Herald*, som betecknade dem som sprider kinesiskt inflytande som ”rättor, flugor, myggor och sparvar” och krävde att dessa ”skadedjur” skulle ”utrotas”.

Nyheter om Kina i väst handlar nästan uteslutande om hotet från Peking. Retuscherade är de 400 amerikanska militärbaser som omger större delen av Kina, ett beväpnat ”halsband” som sträcker sig från Australien till Stilla havet och sydostasien, Japan och Korea. Den japanska ön Okinawa och den koreanska ön Jeju är laddade vapen riktade rakt mot Kinas industriella hjärta. En Pentagon-tjänsteman beskrev detta som en ”snara”.

Palestina har varit felrapporterat så länge jag kan minnas. För BBC finns det en ”konflikt” mellan ”två berättelser”. Den längsta, mest brutala, laglösa militära ockupationen i modern är onämnbär.

Jemens drabbade folk existerar knappt. De är mediala ickefolk. Medan sauderna låter sina amerikanska klusterbomber regna, med brittiska rådgivare som arbetar tillsammans med de saudiska målriktningsofficerarna, hotas mer än en halv miljon barn av svält.

Denna hjärntvätt genom utelämnande har en lång historia. Slakten under första världskriget fördoldes av reportrar som adlades för sin följsamhet och erkände i sina memoarer. År 1917 anförtrorde redaktören för *Manchester Guardian*, **C.P. Scott**, till premiärminister **Lloyd George**: ”Om folk verkligen visste [sanningen] skulle kriget stoppas imorgon, men de vet inte och kan inte veta.”

Vägran att se människor och händelser på samma sätt som andra länder ser dem är ett medievirus i väst, lika hämmande som Covid. Det är som om vi ser världen genom en enkelriktad spegel, där ”vi” är moraliska och godartade och ”de” inte är det. Det är en djupt imperialistisk syn.

Den historia som är en levande närvaro i Kina och Ryssland förklaras sällan och förstås sällan. **Vladimir Putin** är Adolf Hitler. **Xi Jinping** är **Fu Man Chu**. Episoka bedrifter, som utrotningen av den yt-

tersta fattigdomen i Kina, är knappt kända. Så perverst och eländigt detta är.

När kommer vi att tillåta oss själva att förstå? Att utbilda journalister fabriksmässigt är inte lösningen. Inte heller det underbara digitala verktyget, som är ett medel, inte ett mål, precis som enfingersskrivmaskinen och linotypen.

Under de senaste åren har några av de bästa journalisterna fått lämna gängse media. ”Utkastade genom fönstret” är ordet som används. De utrymmen som en gång var öppna för särlingar, för journalister som gick mot strömmen, sanningsägare, har stängts.

Fallet **Julian Assange** är det mest chockerande. När Julian och *Wikileaks* kunde vinna läsare och priser åt *Guardian*, *New York Times* och andra självupptagna ”tidningar som räknas” hyllades han. När den mörka staten protesterade och krävde att hårddiskar skulle förstöras och att Julian skulle karaktärsföras, blev han en offentlig fiende. Vicepresident Biden kallade honom en ”högteknologisk terrorist”. **Hillary Clinton** frågade: ”Kan vi inte bara dröna den här killen?”

Den efterföljande kampanjen av övergrepp och förtal mot Julian Assange – FN:s rapportör om tortyr kallade det ”mobbing” – förde den liberala pressen till dess lägsta nivå. Vi vet vilka de är. Jag betraktar dem som kollaboratörer: som Vichyjournalister.

När ska riktiga journalister stå upp? Inspirerande samizdat finns redan på internet: *Consortium News*, grundat av den stora reportern **Robert Parry**, **Max Blumenthals** *Grayzone*, *Mint Press News*, *Media Lens*, *Declassified UK*, *Alborada*, *Electronic Intifada*, *WSWS*, *ZNet*, *ICH*, *CounterPunch*, *Independent Australia*, *Globetrotter*, det arbete som utförs av **Chris Hedges**, **Patrick Lawrence**, **Jonathan Cook**, **Diana Johnstone**, **Caitlin Johnstone** och andra som förlåter mig för att jag inte nämner dem här.

Och när kommer författare att stå upp, som de gjorde mot fascismens framväxt på 1930-talet? När kommer filmskaparna att stå upp, som de gjorde mot kalla kriget på 1940-talet? När ska satiriker stå upp, som de gjorde för en generation sedan?

Efter att i 82 år ha blötts upp i det djupa bad av rättfärdighet som är den officiella versionen av förra världskriget, är det då inte dags att de som ska hålla reda på vad som står på spel rakt av förklarar sig självständiga och avkodar propagandan? Det är mer brådskande än någonsin.

Översättning: **Pål Karlsson**

<https://johnpilger.com/articles/silencing-the-lambs-how-propaganda-works->

Länder som USA bombat

Denna lista över länder som bombats av USA efter andra världskriget har spritts i flera former. Den säger något om vem som är det främsta hotet mot världen och är ständigt värd att påminna om:

- Korea och Kina (1950-53)
- Guatemala (1954)
- Indonesien (1958)
- Kuba (1959-1961)
- Guatemala (1960)
- Kongo (1964)
- Laos (1964-1973)
- Vietnam (1961-1973)
- Kambodja (1969-1970)
- Guatemala (1967-1969)
- Granada (1983)
- Libanon (1983, 1984)
- Libyen (1986)
- El Salvador (1980)
- Nicaragua (1980)
- Iran (1987)
- Panama (1989)
- Irak (1991) (Persiska kriget)
- Kuwait (1991)
- Somalia (1993)
- Bosnien (1994, 1995)
- Sudan (1998)
- Afghanistan (1998)
- Jugoslavien (1999)
- Jemen (2002)
- Irak (1991-2003)
- Irak (2003-2015)
- Afghanistan (2001–2015)
- Pakistan (2007–2015)
- Somalia (2007-2008, 2011)
- Jemen (2009, 2011)
- Libyen (2011, 2015)
- Syrien (2014–2015)

KRÖNIKA

Var Rysslands invasion oprovocerad?

Kritikern av USA:s utrikespolitik **Noam Chomsky** påtalade nyligen: Varje gång Rysslands intervention i Ukraina nämns i media måste det stå att den var ”oprovocerad”. Anledningen till detta, säger Chomsky, är att ”den var massivt provocerad och det vet de”.

Här en ofullständig lista på provokationer:

Tvårs emot alla löften från 1990 – 91 (när Warszawapakten upplöstes och Tyskland återförenades) har väst flyttat fram Nato till Rysslands gränser. Därtill skrotat avtal om begränsning av missiler intill gränserna och hållit kontinuerligt provokativa övningar nära ryskt territorium.

USA och EU genomförde 2014 med fascisters stöd en statskupp i Ukraina, fördrev den valde presidenten **Janukovitj** och våldförde sig på folkvalda representanter. En hetskampanj mot ”ryssar” svepte fram över landet som drev Krim att begära återanslutning till Ryssland och Donetsk och Lugansk (= Donbass) att utropa självständighet.

Minskavtalen 2014–2015 skulle ge ökad autonomi åt Donetsk och Lugansk inom Ukrainas statsbildning men dåvarande president **Porosjenko** har öppet erkänt att han undertecknade bara för att köpa tid för upprustning.

I åtta år har istället Donbass-republikerna beskjutits. FN beräknade i början av 2022 att mellan 14 000 och 15 000 människor fått sätta livet till av denna genocida terror. Detta har effektivt mörkats av media i väst och protesterna har uteblivit.

Och hela denna tid har Nato drillat och rustat Ukrainas armé till Natostandard och förberett krig mot Ryssland. Det tillkännagavs i skrytsamma ordalag på Natos toppmöte i Madrid 29 juni 2022 av krigsorganisationens generalsekreterare **Jens Stoltenberg**.

Ryssland har envist kämpat för Minskavtalens implementering och

väntade därför till två dagar före starten av sin militära operation 24 februari 2022 med att erkänna Donbass-republikernas självständighet.

Då hade Ryssland i tre månader arbetat för att få till stånd samtal om ömsesidiga säkerhetsgarantier men fått förhandlingsdörren slängd i ansiktet. Om Ryssland vill ha färre missiler vid sina gränser ska de få fler, sa Stoltenberg arrogant.

Ukraina hade förespeglats medlemskap i Nato (första gången i april 2008) och ville återta löftet att inte inneha kärnvapen som var ett villkor när Ukraina utträdde ur Sovjetunionen vid dess upplösning. President **Joe Biden** uttalade redan i januari 2021 stöd för erövring av Krim och Donbass-republikerna.

Nu erkänner Biden att syftet med kriget är att försvaga Ryssland och störta dess president!

Därför lät man **Zelenskij** offentligt hotas till livet av fascister han har i sin närhet (bland annat **Dmitij Jarosj**, befälhavare för Ukrainas frivilligarmé) om han gjorde minsta förhandlings-eftergift till Ryssland.

Kort efter Rysslands intervention, nämligen i mars 2022, förhandlades likväl grunderna för ett fredsavtal mellan Ryssland och Ukraina fram genom turkisk förmedling. Men 9 april reste Storbritanniens dåvarande premiärminister **Boris Johnson** till Kiev och varnade Zelenskij för att fortsätta på den vägen. Kriget ska eldas på, Ukraina ska offra sina soldater och få nya vapen för att hålla lågorna vid liv.

Att hävda att kriget var oprovoceerat strider således mot dokumenterade fakta. Dock är det tabu att i gängse media ifrågasätta de förhärskande russofoba doktrinerna om ansvaret för detta proxykrig mellan USA/Nato och Ryssland, som äger rum på Ukrainas jord.

November 2022

Ulf Bjerén

"Vänstern" oenig om Ukrainakriget

*Detta är en kortad och redigerad artikel av **Charles Pierce**, publicerad på [Globalpolitics.se](https://globalpolitics.se) den 17 september 2022, där den fått många kommentarer. Författaren behandlar synpunkter i USA som ter sig lika relevanta att diskutera i Sverige.*

Sedan Rysslands speciella militära operation inleddes den 24 februari har den socialistiska vänstern varit splittrad i sitt svar på den väpnade konflikten i Ukraina.

På ena sidan finns de som ansluter sig till USA, Nato och den ukrainska staten för att fördöma Ryssland som den största skurken. I opposition står de som ser konflikten som resultatet av västvärldens nya kalla krig mot Ryssland, och efterkuppregimen i Ukraina som en villig bricka för väst (USA och dess geopolitiska allierade) i det nya kalla kriget.

Det finns också några grupper som fördömer båda: Ryssland för dess militära aktion den 24 februari, och USA och Nato för deras provokationer mot Rysslands nationella säkerhetsproblem. Många av vänsterns publicerade kommentarer upprepar obestyrkta antaganden, undviker avgörande frågor och/eller ger en felaktig bild av konfliktens verklighet.

Oenighet om Vietnamkriget

Att det finns olika politiska perspektiv inom vänstern är inget nytt. Till exempel under Vietnamkriget stödde några erkända socialister (egentligen liberaler) amerikansk politik i Vietnam av olika skäl.

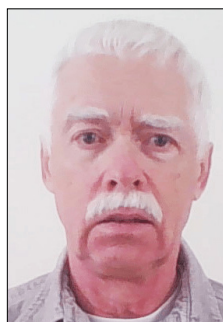
När vi talar om det pågående kriget i Ukraina, anser varje grupp som betecknar sig själv som "socialistisk" att den är "anti-imperialistisk". De är dock splittrade i vilken imperialism de ska motsätta sig i den nuvarande konflikten: Ryssland, USA och Nato, eller båda.

Med konflikten porträtterad (av det politiska tvåpartietablissemang i USA och den liberala mainstreampressen) som att den börjat med att ett "imperialistiskt" Ryssland hotar och sedan invaderar ett "oberoende" "demokratiskt" Ukraina, och med bilder av ukrainskt lidande och heroiskt motstånd i ensidiga dagliga nyhetssändningar är det alltför lätt att stödja etablissemangets berättelse.

Varje socialist som ifrågasätter den berättelsen måste samtidigt förvänta sig att bli avvisad och/eller fördömd av de "anti-imperialister" som lägger all skuld på Ryssland. Faktum är att många väns-

Två antikrigsdemonstrationer – två mycket olika budskap,

Charles Pierce

terorienterade nätpublikationer har publicerat sådana avvisande, nedlåtande och/eller fördömande kommentarer från "socialister" som skyller på Ryssland.

Min kritik här varken godkänner eller fördömer Rysslands agerande. Dess huvudsakliga syfte är att motbevisa desinformation och missuppfattningar som har spridits (särskilt från anti-Ryssland-pro-Kiev-vänster) i amerikanska vänsterkommentarer.

Följaktligen tar den upp argument som propagatorats av vänstern som har undvikit, eller misslyckats med att fastställa, relevanta fakta och sammanhang för händelsen. Faktum är att den antiryska vänstern (inklusive pressen) har anslutit sig till USA och dess Natoallierade i att sprida falskheter som framställer Kievregimen som ett oskyldigt offer för obefogad, eller

till och med "oprovocerad" rysk aggression.

Oprovocherà?

Några av de ignorerade fakta:

USA-Nato:

- USA och Nato bröt sitt löfte om att Nato inte skulle expandera till Central- och Östeuropa som gavs 1990 för att erhålla det nödvändiga sovjetiska samtycket för Tysklands återförening.
- USA placerade kärnvapenkapabla missiler (som snabbt kan träffa Moskva och andra ryska mål) i Polen och Rumänien (planerade från 2008, installerade 2018). Inte en provokation? Kommer vi ihåg hur USA drev världen till randen av kärnvapenapokalyps när Sovjetunionen placerade sådana missiler på Kuba efter att USA hade placerat liknande missiler i Turkiet?
- Nato har upprepade gånger genomfört militärövningar för krig mot Ryssland i de baltiska staterna vid Rysslands gräns.
- USA och Nato svarade konsekvent

Missile defence: Nato capabilities

Natos missilkapacitet i Europa

Ukrainska nynazister som gick i spetsen för den USA-stödda kuppen 2014.

på de senaste 25 åren av ryska protester (mot de tidigare nämnda Natomoten mot Rysslands nationella säkerhet) med en arrogant oförsynlighet. Diplomati var uppenbarligen inte ett effektivt sätt att få upprättelse.

- USA har, särskilt genom sitt National Endowment for Democracy (NED), finansierat och utbildat anti-ryska pro-västliga politiska organisationer i Ukraina (liksom i Vitryssland och andra före detta sovjetstater) sedan Sovjetunionens kollaps. NED finansierar och utbildar pro-västerliga medier och organisationer i det civila samhället i många länder (som även har inkluderat Ryssland). Kongressen skapade NED 1983 för att ersätta CIA som den främsta amerikanska byrån för att i hemlighet främja regimförändringar i länder (inklusive liberala demokratier) som vägrar att följa USA:s diktat.
- USA uppmuntrade och bistod vid kuppen 2014 som leddes av våldsamma nynazistiska miliser och avsatte den demokratiskt valda regeringen i Ukraina. Varför? Eftersom nämnda regering hade valt att hålla Ukraina neutralt mellan Ryssland och väst. **Arsenij Jatsenjuk**, USA:s val att leda Ukraina, blev sedan premiärminister.
- Förbud mot och förtryck av kommunister (enligt dess avkommuniseringslag från 2015) och alla andra politiska partier som anses vara i opposition till dess anti-ryska politik.
- Straffrihet för nynazistiska miliser när de har terroriserat ryssar, romer och andra nationella minoriteter
- Att hylla kollaboratörer med Nazityskland och deltagare i dess folkmordsbrott som nationella hjältar.
- Vägran att genomföra sitt löfte (i Minsk-avtalen 2014 och 2015) om autonomi för Donbass-regionerna som hade gjort motstånd mot kuppen 2014 och gjort uppror som svar på regimens försök att krossa det motståndet med repressiv väpnad styrka.
- Vägran att respektera Krims befolknings vilja att återförenas med Ryssland.
- Sökt medlemskap i den anti-ryska militäralliansen Nato.

Regimen efter kuppen har konsekvent fört antirysk politik:

- Upphävande av 2012 års lag som ger språkliga rättigheter till minoriteter, plus ny lagstiftning som begränsar användningen av det ryska språket (förstaspråk för 30 procent av ukrainarna).

USA hade beväpnat och tränat ukrainska militära styrkor, inklusive det nynazistiska Azovregementet för militära operationer mot Donbass-rebellerna. Dessa militära operationer resulterade i tusentals civila dödsfall och miljontals fördrivna, med många andra som tvingades leva årtal under jorden för skydd.

Det var uppenbarligen en hel del provokationer: av USA, av Nato och av postkuppregimen i Ukraina. Utan dessa provokationer skulle detta krig inte ha ägt rum.

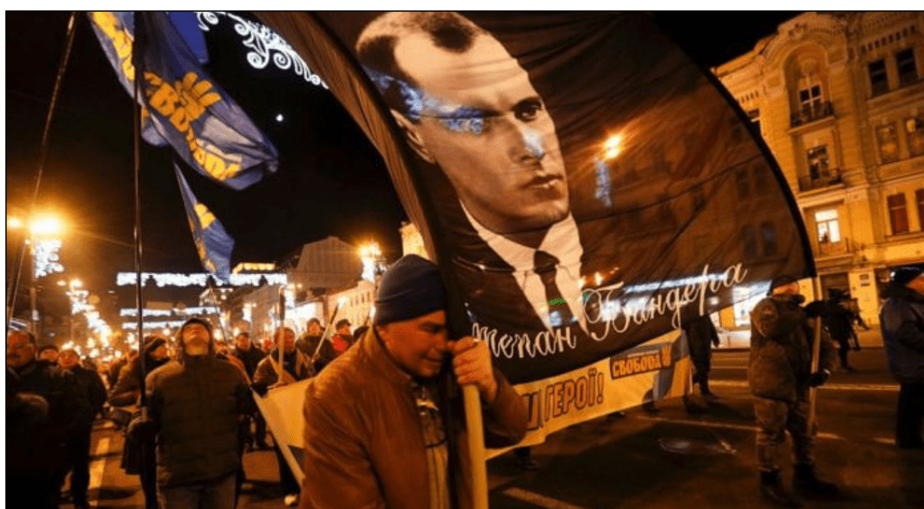
De krigförande och deras mål

Att reducera detta krig till ett ondskefullt Putin-Ryssland mot ett oskyldigt Ukraina är förenklad vanföreställning. Den nuvarande konflikten (åtminstone sedan kuppen 2014) var aldrig bara mellan Ryssland och Ukraina.

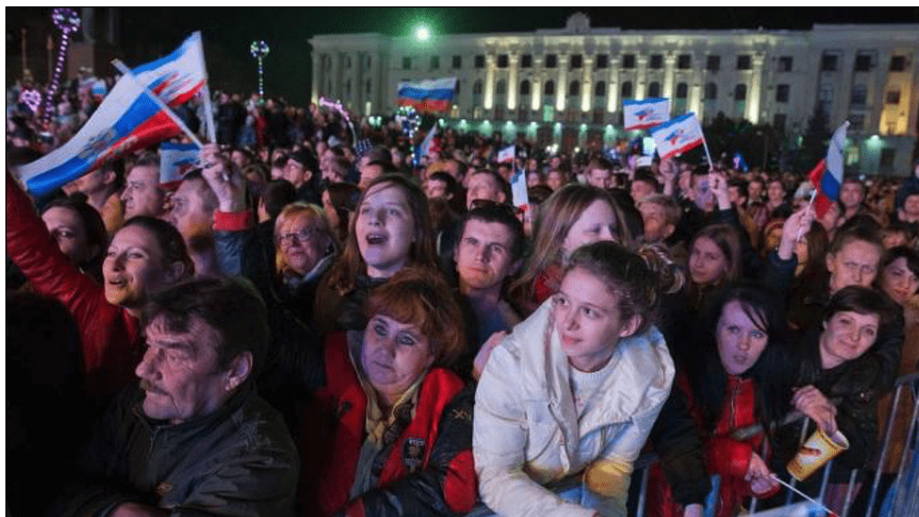
Och nu är USA och Nato, med sin ekonomiska belägring (drakoniska sanktioner) mot Ryssland och deras försörjning av enorma mängder avancerade vapen till Kievstaten, mycket krigförande även om de inte sätter in sina egna soldater i striden.

De krigförandes mål:

- USA:s och Natos mål (sedan före kuppen 2014) har varit: **att** göra Ukraina till en vasallstat i väst; **att** försvaga Ryssland; **att** beröva det dess begränsade inflytandesfär; **att** genomföra en regimändring för att ersätta Putin med någon som kommer att vara underordnad västerländska imperialistiska diktat.
- Regimen i Kiev efter kuppen, installerad av USA och dominerad av chauvinistiska ukrainska nationalister (inklusive nynazister), har konsekvent fört anti-rysk politik och försökt: **att** göra det ukrainska språket och den nationella identiteten dominerande i hela landet;

Ukrainare marscherar med en affisch av andra världskrigets nazistiska kollaboratör Stepan Bandera.

Krim demonstrerar till stöd för återintegrering med Ryssland.

att marginalisera eller ukrainisera nationella minoriteter; **att** eliminera ryskt inflytande; **att** införa dess absoluta styre över övervägande minoritetsdominerade regioner som söker autonomi eller självständighet; **att** integrera Ukraina i väst både ekonomiskt och militärt.

- Rysslands mål, i motsats till vad antiryska "socialister" hävdar, har aldrig varit att eliminera Ukrainas existens som ett separat oberoende land. Ryssland har försökt: **att** förhindra närvaron av fientliga militärbaser (inklusive kärnvapenkapabla missiler) i grannlandet Ukraina; **att** upprätthålla beslutet av folket på Krim att återföre sig med Ryssland (och samtidigt säkerställa Rysslands fortsatta kontroll över Krim-flottbasen); **att** skydda rättigheterna för den övervägande etniska ryska befolkningen i Donbass (vars del av Ukraina också skulle tjäna som ett hinder för att Ukraina skulle gå med i någon anti-rysk allians).

Internationell lag?

Den USA-Nato-Kiev-lutande delen av den "socialistiska" vänstern menar om detta krig att Ryssland har begått brott mot "internationell lag" och mot "nationers rätt till självbestämmande" med "invasionen av en suverän nation". Detta förenklar, för att uttrycka det snyggt.

För det första undviker det faktum att Kievregimen, med USA:s uppmuntran och leveranser av allt mer dödliga vapen helt ignorerade vädjanden från Ryssland och utbrytarrepublikerna i Donbass att lösa Donbass-konflikten på ett fredligt sätt. Kiev vägrade till och med att prata med ledarna för nämnda republiker och var tydligt inställd på att krossa dem med brutal militär makt.

Dessutom var det kuppregimen i Kiev som först tog till våld när den (2014) skickade nyskapade väpnade styrkor, inklusive nynazistiska miliser, för att krossa motståndet mot kuppen. (Den reguljära armén saknade då tillräcklig motivation för att göra det).

Ryssland insisterar på att dess militära aktion mot Ukraina delvis är ett svar på

Kievs aggression i Donbass, och i själva verket var det Kiev-regimen som först tog till vapen.

Därför hävdar Ryssland att dess militära aktion i Donbass var ett berättigat svar på Kievs fortsatta militära aggression mot utbrytarrepublikerna Donbass, och därför tillåtet enligt FN-stadgan.

Vad gäller Rysslands invasion av resten av Ukraina anser Putin att Kievs samarbete med Natos ökande hot mot den ryska nationella säkerheten är en motivering.

Även om man kan ifrågasätta giltigheten av ett av eller båda dessa skäl, är det inte ett tydligt fall av att Kiev-Nato har helt rätt kontra Ryssland har helt fel.

För det andra: I sina legalistiska utbrott mot Ryssland, gör USA-Nato-"vänstern" följande misstag:

(1) felaktiga jämförelser (särskilt med USA:s och Storbritanniens invasion av Irak 2003, som faktiskt var ett rent imperialistiskt regimförändringskrig "rättfärdigat" genom inget annat än en fullständig lögn), och/eller

(2) undandragande av den enorma historien av upprepade och massiva kränkningar av FN-stadgan och internationell lag när nämnda lag har stått i vägen för deras egna imperialistiska staters orättvisa aggressioner. Dessa aggressioner av USA/Nato inkluderar:

- Beväpna våldsamma reaktionära uppror (som Mujahedin i Afghanistan och Contras i Nicaragua) i länder som gjorde motstånd;
- Mordiska ekonomiska belägringar (Kuba, Irak, Venezuela, Iran ...);
- Hotande krigsspel (baltiska stater, Sydkorea);
- Uppviglar till och underlättar statskupp, även mot demokratiskt valda regeringar (Syrien 1949, Iran 1953, Guatemala 1954, Chile 1973 och många fler);
- Attentat och försök (**Lumumba, Castro, Qasim, Allende, Gaddafi** ...);
- Inblandning i många andra länders val (med början i Italien 1948);
- Förödande mordiska militära interventioner på sidan förtryckande reaktionära regimers sida i andra länders inbördeskrig (Grekland, Kina, Korea, Vietnam, Laos, Colombia ...);
- Beväpna och stöda stater som begår massiva brott mot mänskliga rättigheter (den sionistiska staten, Saudiarabien ...)
- Regimförändrande militära invasioner (Dominikanska republiken, Grenada, Panama, Irak, Libyen...)

En av många västerländska vapenleveranser till Ukraina.

President Ronald Reagan skakar hand med kontraterrorister, en av många våldsamma USA-imperialistiska interventioner i tredje världen.

Många av dessa rasistiska imperialistiska ingripanden har resulterat i tiotals miljoner fattiga, terroriserade, fördrivna, skadade eller döda.

Slutligen måste det nämnas att inget av offren för västerländska imperialistiska kränkningar av internationell rätt kunde få den rättligt behandlad. Faktum är att USA och dess stora allierade rutinmässigt bryter mot FN-stadgan och internationell lag, och med tanke på avsaknaden av någon auktoritet med befogenhet att upprätthålla nämnda lag mot dem, ställs de aldrig till svars, även om de är de största förbrytarna.

Ändå upprepar våra antiryska "socialister" nu USA:s-Natos ensidiga tillämpning och felaktiga tillämpning av internationell lag för att motivera sitt stöd för västerländsk intervention mot Ryssland.

De kan hävda att amerikanska brott är en separat fråga och därför irrelevant. Felet i det argumentet är att USA och Nato har varit anti-ryska deltagare i denna väpnade konflikt ända sedan kuppen 2014. Detta är inte stöd för brottsbekämpning; det ger de facto hjälp till det värsta kriminella gänget i världen.

"Imperieryskland"?

Man beskriver Ryssland som en "imperialistisk stormakt". Man kallar Ryssland "imperialistiskt" och "fascistiskt". Man anklagar Ryssland för "aggression" som en "imperialistisk makt" motiverad av "revanchism".

Våra antiryska vänster menar alltså att Putins Ryssland är en "autokratisk", "antidemokratisk" "imperialistisk" stat. Fastän Rysslands ekonomi har förbättrats dramatiskt under Putin från **Boris Jeltsin**-eran (1991-1999), finns det säkerligen

mycket att kritisera i Rysslands inrikespolitik (nepotistisk kapitalism, favorisering av den rysk-ortodoxa kyrkan, passivitet mot klimatförändringar, restriktiva arbetslagar, valfixning). Det kan till och med finnas giltig kritik av vissa aspekter av Rysslands agerande i Donbass och/eller Krim och/eller på andra håll.

Ändå är Rysslands ansträngningar att bevara sin begränsade inflytandesfär i huvudsak defensiva.

Dessutom bleknar Ryssland (med militä-

ra utgifter mindre än 1/17 av Natos medlemsländer tillsammans och med endast en militärbas utanför före detta sovjetländer) till obetydlighet jämfört med västerländsk imperialism som: har hundratals militärbaser runt om i världen; försöker påtvinga nästan alla andra länder sin vilja; utnyttjar och förtrycker människor över hela världen; och leds och domineras av världens enda nuvarande supermakt.

Slutligen är Rysslands anklagelser mot USA-Nato-imperialismen och mot post-kuppregimen i Ukraina verkliga och giltiga. Att lyfta fram Rysslands brister samtidigt som man undviker denna verklighet är helt enkelt en bekväm förevändning som de tillgriper som behöver en ursäkt för att anpassa sig till **Biden, Stoltenberg** och Kievregimen mot Putins Ryssland.

"Demokratiska" Ukraina?

Apologeter för Kievregimen hävdar att Ukraina förtjänar stöd mot det "autokratiska" Ryssland eftersom det är (påstår de) en "demokrati". De beskriver Ukraina som strävande efter "demokrati", och man beskriver det som en ofullkomlig "demokrati värd att försvara".

De utelämnar och undviker ett antal obekväma fakta:

- att den nuvarande regimen etablerades genom den USA-stödda kuppen 2014 mot en de facto folkvald regering;

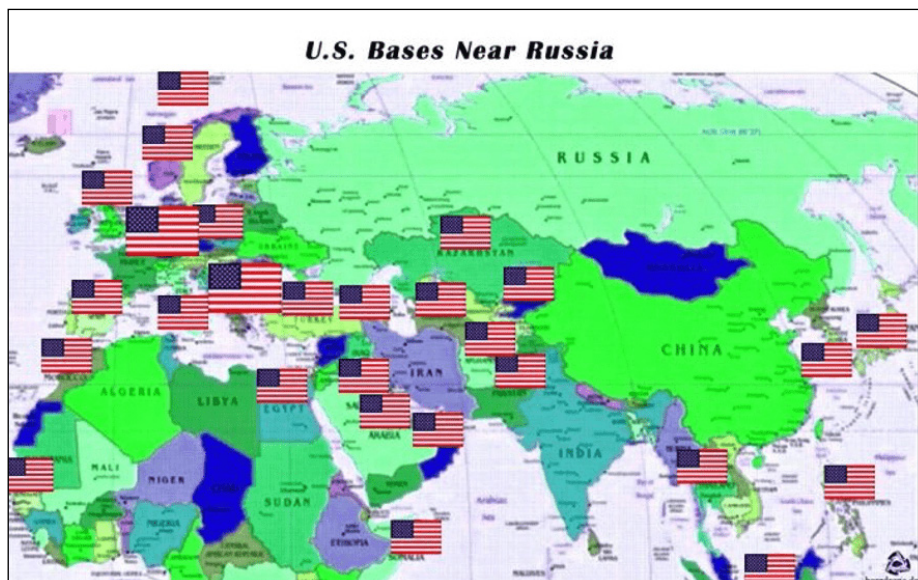
US INTERVENTIONS SINCE WWII

BOMB ATTACKS, SABOTAGE, ATTEMPTED REGIME CHANGE

CHINA, 1945-46 SYRIA, 1949 KOREA, 1950-53 CHINA, 1950-53 IRAN, 1953 GUATEMALA, 1954 TIBET, 1955-70s INDONESIA, 1958 CUBA, 1959 DEMOCRATIC REPUBLIC OF CONGO, 1960-65 DOMINICAN REPUBLIC, 1961 VIETNAM, 1961-73 BRAZIL, 1964 REPUBLIC OF CONGO, 1964 GUATEMALA, 1964	LAOS, 1964-73 DOMINICAN REPUBLIC, 1965-66 PERU, 1965 GREECE, 1967 GUATEMALA, 1967-69 CAMBODIA, 1969-70 CHILE, 1970-73 ARGENTINA, 1976 ANGOLA, 1976-92 TURKEY, 1980 POLAND, 1980-81 EL SALVADOR, 1981-92 NICARAGUA, 1981-90 CAMBODIA, 1980-95 LEBANON, 1982-84 GRENADA, 1983-84 LIBYA, 1986 IRAN, 1987-88	LIBYA, 1989 PHILIPPINES, 1989 PANAMA, 1989-90 IRAQ, 1991 KUWAIT, 1991 SOMALIA, 1992-94 IRAQ, 1992-1996 BOSNIA, 1995 IRAQ, 1998 SUDAN, 1998 AFGHANISTAN, 1998 YUGOSLAVIA, 1999 AFGHANISTAN, 2001 IRAQ, 2002-03 SOMALIA, 2006-07 IRAN, 2005-PRESENT LIBYA, 2011 VENEZUELA, 2019
--	---	--

@redfishstream

USA-interventioner sedan andra världskriget.

USA-baser nära Ryssland.

- att Zelenskij's initiala popularitet till stor del vilar på hans löfte (som bröts strax efter tillträdet) att sluta fred med utbrytarrepublikerna i Donbass;
- att (2021) det ledande oppositionspartiet (som då började passera Zelenskij's parti) stängdes av och dess ledare (**Viktor Medvedtjuk**) placerades i husarrest och därefter anklagades för förräderi;
- att motståndare till Kievs anti-ryska politik rutinemässigt har förtryckts av regimen efter kuppen. Faktum är att många har kidnappats, torterats och mördats av statliga säkerhetsstyrkor, utbildade av CIA i en Phoenix-liknande operation som påminner om Vietnam.

Medan anklagelser om kränkningar av de mänskliga rättigheterna (en del av dem sannolikt påhittade) mot ryska soldater rapporteras allmänt av västerländska sta-

ter och deras anhängare i den traditionella pressen, är staten Kievs terrorvälde, med tortyr och dödande av ukrainska oppositionella och tillfångatagna ryska soldater, orapporterat i nämnda nyhetsmedier.

Faktum är att staten Ukraina länge har varit mycket mer repressiv och antidemokratisk än Putins Ryssland.

Den nationella frågan

Vissa påstådda "marxister" hävdar att Ryssland bryter mot den leninistiska principen att nationer (inklusive Ukraina) har rätt till självbestämmande och separat existens som en oberoende nationalstat.

Även om **Putin** uttryckte oenighet med **Lenins** nationalitetspolitik, är antagandet och påståendet att han har förnekat Ukrainas nationella legitimitet eller försökt eliminera dess existens som ett separat och oberoende land en lögn.

Vad Putin egentligen sa var att Ryssland och Ukraina, liksom Tysk-

land och Österrike, har gemensamma förfäder och kulturella rötter och borde ha vänskapliga relationer.

Han erkände definitivt att "historiska omständigheter" hade resulterat i att Ukraina var "en egen nation", och det – i termer av "hur ska vi hantera det?" – finns bara ett svar: med respekt! Det är helt enkelt förfälskning att hitta på förvrängningar av Putins skäl för hans faktiska handlingar och uppenbara avsikter, för att rättfärdiga att man ställer sig på västerländsk imperialismens sida.

Här är relevanta fakta:

För det första har Putin tydligt erkänt omöjligheten att återuppbygga Sovjetunionen. Han har inte visat någon avsikt att beröva Ukraina dess existens som ett separat oberoende land, utan bara att förhindra att det blir ett hot mot Rysslands nationella säkerhet.

Han fortsatte i nästan åtta år att söka förmå Ukraina att genomföra autonomi i Ukraina för Donbass-regionerna (som Kiev hade gått med på att göra i Minsk-avtalen 2014 och 2015), även om majoriteten i nämnda regioner var för enande med Ryssland. Faktum är att FN:s säkerhetsråd, inklusive USA, enhälligt godkände Minskavtalet 2015.

**Inget som Ryssland gjorde hindrade Kiev från att genomföra den utlovade autonomin. Dessutom uppmuntrade USA faktiskt Kiev att väg-
ra genomföra det.**

Dessa är avgörande fakta som de antiryska "socialistiska" kommentatorerna i allmänhet utelämnar och alltid undviker.

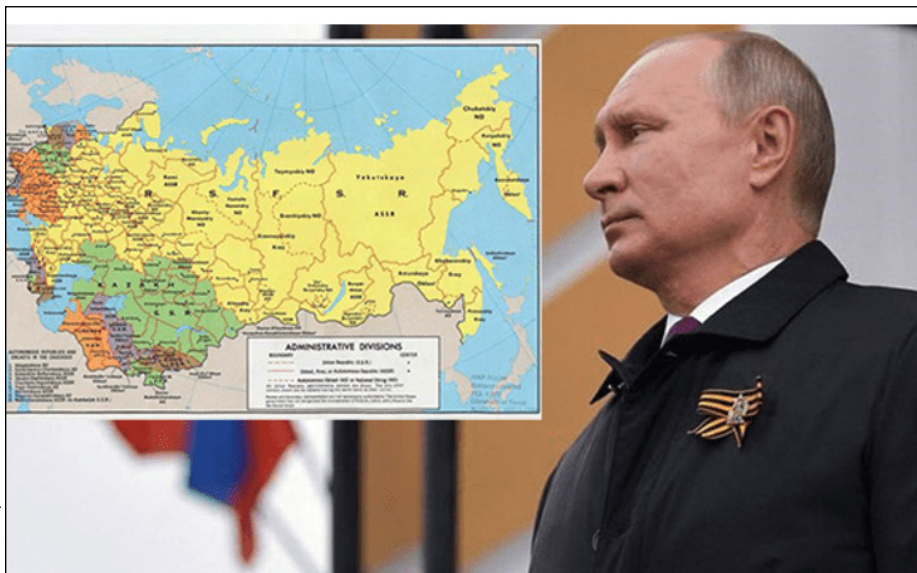
För det andra plagierar dessa kritiker USA och Nato genom att stämpla Rysslands "annekering" av Krim och dess hjälp till utbrytarregioner i Donbass som "kränkningar av Ukrainas suveräna territorium".

Dessa påståenden beror på en grov förenkling och felaktig tillämpning av den nationella frågan som den tillämpas här. Dessa kritiker, och påstådda "leninister" ansluter sig till USA:s och Natos insisterande på etniska ukrainares "rätt" att utöva absolut suveränitet över hela det etniskt olika territoriet i ett oberoende land skilt från Ryssland; men (i motsats till Lenin) förnekar de de nationella minoritetsbefolkningarnas självbestämmanderätt att ha autonomi inom regioner där de dominerar.

Dessutom försöker några av dessa kritiker, särskilt motivera sin ensidiga tillämpning av nationella rättigheter genom att ifrågasätta om folken på Krim och Donbass någonsin faktiskt valde själv-

Viktor Medvedtjuk.

ständighet från, eller autonomi inom, Ukraina. De har uppenbarligen rusat till dom utan att bry sig om att hitta relevanta faktabevis :

- 1954. **Chrusjtjov** orkestrerade beslutet (av tvivelaktig laglighet) att överföra Krim från den ryska sovjetrepubliken till den ukrainska SSR utan samtycke eller godkännande från Krims folk.
- 1991. Efter Sovjetunionens upplösning försökte Krims valda ledare erkänna Krim som en oberoende republik skild från Ukraina.
- 1992. Efter tvister mellan Kiev och Krim om omfattningen av Krims självstyre gick Kiev med på en kompromiss: erkännande av Krim som en autonom republik i Ukraina.
- 1995. Kiev avskaffade Krims konstitution, avskaffade presidentskapet, gjorde det valda Krim-parlamentets val av premiärminister underkastat Kievs vetorätt och införde andra stränga begränsningar för dess befogenheter (som till stor del upphäve dess autonomi).
- 2008. Enkät från det ukrainska centret för ekonomiska och politiska studier (inte en agent för Moskva) fann att 64 procent av Krim

ville att Krim skulle separera från Ukraina och ansluta sig till Ryssland.

- 2009-11. FN:s utvecklingsprogram (inte en agent från Moskva) ge-

nomförde periodiska opinionsundersökningar på Krim. Varje gång var minst 65 procent för att Krim skulle lämna Ukraina och återföras med Ryssland.

- Krims brytning med Ukraina var ett direkt och populärt svar på den USA-stödda kuppen i Kiev 2014 (Krim röstade överväldigande på den avsatta regeringen). Påståendet att Krims återförening med Ryssland genomfördes av en rysk "invasion" är en annan lögn. Även om Rysslands auktoriserade militära styrkor som redan var baserade på Krim hjälpte lokala styrkor att genomföra folkomröstningen om självständighet och den efterföljande utbrytningen och återföreningen med Ryssland, välkomnades dessa handlingar av en stor majoritet av Krimborna. Med tanke på historien av tidigare förnekande av dess rätt till självbestämmande av både

Krim - Chrusjtjevs present till Ukraina?

Moskva (1954) och Kiev (efter Sovjetunionens upplösning), hade folket på Krim mer än goda skäl att avskilja sig och återförenas med Ryssland. Lenin, som insisterade på att socialister är ”förtryckets mest konsekventa fiender”, skulle ha hållit med.

Våra anti-ryska kritiker har anslutit sig till USA, Nato och Kiev för att insistera på nationella rättigheter för ukrainska nationalisterna, men förneka sådana rättigheter för folken på Krim och Donbass. De helgar ”territoriell integritet” och ”suveränitet”, men till skillnad från Lenin ignorerar de kampen mot förtryck och orättvisor.

En fälla?

Vissa antiimperialistiska analytiker tror att USA, i sin oförsonlighet med avseende på ryska säkerhetsproblem, medvetet sätter en fälla för Ryssland; och det finns prejudikat för det förslaget. President **Jimmy Carter** (från 1979) beväpnade det reaktionära Mujahidin-upproret mot den sovjetallierade revolutionära regeringen i Afghanistan för att provocera fram sovjetisk militär intervention till försvar av den regeringen och (som hans nationella säkerhetsrådgivare **Zbigniew Brzezinski** har sagt) för att dra Sovjetunionen in i ett Vietnam-liknande träska.

En rapport från 2019 med titeln *”Over-extending and Unbalancing Russia”*, av den amerikanska militärfinansierade tankesmedjan Rand Corporation, föreslog att USA:s mål borde vara ”att undergräva Ryssland precis som det gjorde med Sovjetunionen under det kalla kriget.”

Tills vi får tillgång till den interna kommunikationen från Bidens nationella säkerhetsteam kan vi inte med säkerhet säga att de hade för avsikt att fälla Ryssland i ett självdestruktivt krig i Ukraina. Denna politik främjades dock öppet i USA:s utrikespolitiska etablering genom att USA uppmuntrade Kievs oförsonlighet i fredssamtal, så det är helt klart att detta är USA:s nuvarande politiska mål.

När det gäller våra antiryska ”socialister”, vägrar de inte ens att erkänna det enkla faktum att USA och Nato agerade för att isolera och försvaga Ryssland. Varför? För med sin avsky mot Putins Ryssland delar dessa ”socialister” tydligt detta mål.

Inrikespolitik

Socialister, oavsett deras syn på kriget i Ukraina, är med rätta oroade över uppkomsten av stora reaktionära politiska fraktioner i USA och många andra länder.

I USA svarar många liberal-reformistiska ”socialister” vanligtvis på republikanska motreaktioner genom att ge sin lojalitet till demokraterna trots de senares långvariga förräderi mot arbetarklassen som är deras valbas. Dessutom stöder praktiskt taget alla demokratiska partipolitiker på nationell nivå USA:s imperialistiska hegemoni över hela världen och de efterföljande imperialistiska brotten i USA:s utrikespolitik.

Liberala ”socialister”, med sitt engagemang för Demokraterna, kan då bara tala tomt om antiimperialism. Så när demokraterna har kontroll, gör sådana ”socialister” vanligtvis ingenting för att organisera folkligt motstånd mot USA:s imperialistiska brott mot människor i främmande länder. Faktum är att de avsevärt tittar åt andra hållet för vissa av dessa brott (som i fallet med Ukraina).

Den korrekta policyn för socialister är att taktiskt alliera sig med Demokratiska partiets politiker när de faktiskt kämpar för social rättvisa. Det är dock nödvändigt att samtidigt utbilda folket om demokraternas perfiditet och svek mot social rättvisa.

Att misslyckas med att utbilda är att följa imperialismen agenter och vidmakthålla befintlig okunnighet och fördomar i befolkningen. Vi måste bygga en solidaritetsrörelse för social rättvisa, inte en valkrets som är engagerad i det demokratiska partiet. Därför: tillfälligt begränsade taktiska allianser, ja; trohet, nej.

Pro-krigs ”socialister”. Medan USA och Nato skickar allt fler och fler dödliga vapen som tjänar till att förlänga detta krigs fasor, lider och dör ukrainska och ryska (icke-Nato-länder) krigare och civila.

Oavsett vem som vinner kommer både Ryssland och Ukraina ha betalat ett enormt pris. Under tiden kommer transnationellt kapital, särskilt inom vapen- och petroleumindustrin, att skörda ökade vinster.

Trots det förespråkar våra antiryska ”socialister” att skicka västerländska vapen till Ukraina och drakoniska sanktioner mot Ryssland. Således ger de sitt stöd till västvärldens nya kalla krig (nu hett) i Europa.

[Notera: Socialister har verkligen gett avgörande stöd till USA:s utländska militära operationer i de undantagsfall där de (av sina egna själviska skäl) var en allierad i ett rättvist krig mot en förtryckande fiende. Ukrainakriget är helt klart inget sådant undantag.]

Tydligt har bland annat antiryska

”socialister” beslutat att motsättningen mellan västerländsk imperialism och dess globala många mål (Ryssland, Kina, Iran, Syrien, Nordkorea, Kuba, Venezuela, Nicaragua...) för inneslutning, underkuvande och/eller regimbyte inte längre är avgörande.

Eftersom de är i synk med USA och Nato i den här Ukraina-konflikten har de blivit socialpatrioter. Termen härstammar från ledarna för de socialistiska partierna i de stora krigförande partierna som (1914) kom med ursäkter för att motivera stöd för sina respektive imperialistiska regeringar på båda sidor av det stora kriget (efter att ha försummat att utbilda sina medlemmar om imperialism i flera år).

Besatta av behovet av att förhindra valsegrar av fördomsfulla **Trump**-anhängare, verkar våra nuvarande socialpatrioter, medvetet eller omedvetet, anpassa sig till de imperialistiska liberalerna för politisk respektabilitets skull och folkligt inflytande på principens bekostnad.

Med tanke på deras tidigare bidrag i kampen för social rättvisa kan vi bara hoppas att de, till skillnad från sina föregångare från 1914, kommer att erkänna och rätta till sitt misstag.

Vår nuvarande uppgift

Vi kan betrakta Rysslands militära aktion i Ukraina som överreaktion, oklokt eller bådadera, och vi kan hitta fel på deras militära operationer. Men även om vi kan uttrycka våra ogillande åsikter, har vi inget sätt att påverka Rysslands beslut.

Vårt uppgift, som antiimperialistiska rättvisaktivister i väst, är att fördöma och kraftfullt motsätta oss USA-Nato-imperialismen (inklusive vapen till Ukraina och sanktioner mot Ryssland).

Vi måste avslöja falskheterna i den ryssofobiska krigspropagandan och vi måste fortsätta att stödja kampen mot den verkliga fienden. Det är vår skyldighet, även om vi kommer att förtalas av några erkända ”socialister” som ”Putin-apologeter”, ”dårar” och ”idioter”.

Charles Pierce är aktivist för social rättvisa (antirasist och antiimperialist sedan sin ungdom i början av 1960-talet), före detta arbetaraktivist (facklig förvaltare och lokal tjänsteman) och för närvarande forskare och författare om historia och politik.

<https://www.globalpolitics.se/ukraina-kriget-och-splittringen-inom-vantern/>

Beställ tröjor och märken

GI64000 T-shirt
Softstyle Vit
Stl S – M Pris: 150 kr

Hoddies Nej till Nato 285 kr
Stl M – XXL. Finns i svart och
cerise samt enstaka i grå och rosa

T-SHIRTS Nej till Nato pris 150 kr
Storlekar M – XXL.

Tröjorna med texten Nej till Nato
finns i de färger som finns som
färgutor under tröjorna.

Märken 10 kr/st

**NEJ TILL NATO,
Eva Jonson**

076-214 71 69
eva.e.jonson@gmail.com

Affisch i A4 format

Pris: 2 kr/st

Beställs på mail

anders.aasman@telia.com

eller tel 070 589 82 59.

BLI MEDLEM i riksföreningen NEJ TILL NATO

Sätt in medlemsavgiften
på Swedbank bg 619-9905
och maila namn, adress,
telefonnummer och mailadress
till anders.aasman@telia.com

Vuxen: 200 kr per kalenderår
Pensionär och under 16 år: 100 kr.